

บทนำ

กฎของการเป็นโกลด์ดิกเกอร์^๑

๑. เลือกผู้ชายที่จะเข้าหา เด็ดเฉพาะผู้ชายรายได้เฉลี่ยสูงสุดห้าอันดับแรกของอาชีพทั้งหมด

๒. Never go dutch.^๒

๓. เด็ดเฉพาะผู้ชายรวยๆ ถ้าผู้ชายคนนั้นใกล้จะรวย ก็รอไว้เขารวยก่อนค่อยออกเด็ด

๔. ถ้าพบว่ารวยแตงก และไม่ใช้สายเบย์ อย่าให้มีเด็ดที่สองเกิดขึ้น

๕. ไปเด็ดในสถานที่หรูๆ เสมอ เพื่อได้ไปเจอใครใหม่ที่ดีกว่า

๖. ห้ามมีงานประจำ ต้องจำไว้ว่างานหลักของเราคือการออกเด็ด ต้องทำตัวให้ว่างพร้อมขึ้นเครื่องบินไปดินเนอร์สุดหรูในปารีส หรือพร้อมไปล่องเรือจิบแชมเปญที่บาฮามาส

^๑ Gold digger ผู้หญิงที่นิยมออกเด็ดเพื่อจับผู้ชายรวยๆ จัดเป็นอาชีพหนึ่งในสหรัฐอเมริกา

^๒ Go Dutch เป็นสำนวน มีความหมายว่า จ่ายกันคนละครึ่งหรือต่างคนต่างจ่ายสิ่งที่ตัวเองรับประทาน

๗. ไม่จำเป็นต้องฉลาด แต่ต้องมีสมองกว้างไกลด้านการคำนวณว่าผู้ชายที่กำลังเด็ดคัมทูนีให้มีเด็ดต่อๆ ไปหรือไม่

๘. จำเอาไว้ว่าเราคือโกลด์ติกเกอร์ระดับมืออาชีพ ไม่ใช่หนักฮุกอัป^๓ หรือคอลเกิร์ล^๔ ห้ามจบลงบนเตียงในสี่เด็ดเด็ดขาด ไม่ว่าจะข้อเสนอจะเย้ายวนใจสักเพียงใดก็ตาม ต้องเพิ่มมูลค่าให้ตัวเองโดยทำให้ยากกว่าที่ผู้ชายคิด

๙. ถ้ารู้ตัวว่าไม่สวยก็ควรหาจุดเด่นของตัวเองมาหลบเรื่องความสวยอย่าถามใครว่าเรามีดีที่อะไร ไม่มีใครรู้ดีไปกว่าตัวเราเอง

เมื่อคุณพร้อมและมีครบถ้วนแล้ว ขอต้อนรับคุณเข้าสู่โลกของการเป็นโกลด์ติกเกอร์ระดับมืออาชีพ ชีวิตที่แสนสบายจากความสำเร็จในการชูดบ่อทองคำล้างรอคุณอยู่!

^๓ Hook up คือการมีเพศสัมพันธ์กันอย่างง่ายดาย ทั้งที่บางคนอาจไม่รู้จักชื่อของกันและกัน

^๔ Call girl โสเภณีชั้นสูง ส่วนใหญ่ผู้ให้บริการจะเป็นกลุ่มคนมีฐานะพอควร

๑

น้ำอุ่น - อลิซซ่า

“อลิซ...รับอะไรเพิ่มอีกไหม เอาของหวานไหม”

“อลิซ...อลิซครับ”

เสียงเรียกชื่อสองครั้งติดพาให้หญิงสาวผู้นั่งเหม่อลอยคิดถึงเนื้อหาในหนังสือหนทางสู่การเป็นโกลด์ดิกเกอร์มีอาชีพสะดุ้งตกใจ กลับคืนสู่ปัจจุบันขณะ

ดวงหน้าจิ้มลิ้มฉาบด้วยรอยยิ้มงดงามตั้งแสงตะวันในวันพายุหิมะโหมกระหน่ำ รอยยิ้มนี้ทำให้บุรุษผู้นั่งตรงข้ามคลี่ยิ้มตามราวต้องมนตร์สะกด เอื้อมไปกุมมือเล็กซึ่งวางข้างจานสเต็กที่พร่องไปได้เพียงนิด

“คิดอะไรครับ ใจลอยเชียว”

น้ำอุ่นส่ายหน้าหน่อยๆ ค่อยๆ ดึงมือกลับอย่างมีมารยาท ทำทางไว้ตัวของเธอใช้เพียงกับเขาผู้นี้ แต่เกิดกับทุกคู่เด็ด ไม่ว่าจะใครก็ไม่เคยได้สัมผัสริมฝีปากเล็กแดงสดตามธรรมชาติ ไม่แม้แต่ได้สูดดมกลิ่นหอมจากแก้มนวลโดยตรง การวางมูลค่าของตัวเองนั้นเรียกได้ว่าเจ้าตัวทำได้ดียิ่งกว่ากฎข้อที่แปดในหนังสือแนะนำเสียอีก!

“ฉันอิ่มแล้วค่ะ ไม่รู้ทำไมวันนี้รู้สึกเพลียๆ”

คำตอบของหญิงสาวทำให้เอ็ดสันเลิกจี้เล็กน้อย ตามด้วยการเสนอ
สิ่งที่เขาเชี่ยวชาญ “ตรวจร่างกายหน่อยดีไหมครับ”

ผู้ได้รับข้อเสนอส่ายหน้าปฏิเสธพร้อมรอยยิ้มเกรงใจ รีบบอกวิธีแก้
“ถ้าได้พักคงจะดีขึ้นค่ะ สงสัยช่วงนี้นอนน้อย”

“ที่ร้านงานยุ่งหรือครับ”

“ค่ะ งานยุ่งมาก แยกเยอะมากทีเดียวช่วงนี้ ฉันกับแม่แทบไม่มีเวลา
พักเลย”

คำตอบนี้ทำให้คำพูดไม่ ช่วงนี้ร้านอาหารที่เธอทำงานอยู่งานยุ่งยิ่งนัก
ลูกค้าพากันจับจองคิวประหนึ่งทั่วทั้งนิวยอร์กซิตี้มีร้านอาหารไทยเพียง
ร้านเดียว

ชายหนุ่มยิ้มเข้าใจ มองสตรีหน้าตาน่ารักเบื้องหน้าด้วยแววตาเห็นใจ
กึ่งชื่นชม ตามด้วยการก้มมือเรียกบริการผู้ยืนอยู่ใกล้ที่สุด ชัยบนิ้วเป็น
วงกลมอันเป็นสัญญาณบอกให้เก็บเงิน

“อาหารที่เหลือพวกนี้ฉันเอากลับบ้านนะคะ แถวบ้านมีคุณลุงจรจัดท่าน
หนึ่งชอบเดินผ่าน น่าสงสารมาก ฉันจะเก็บไปให้ท่าน”

เสียงใสเปี่ยมด้วยความเมตตาและเอื้ออาทรของน้ำอุ่นทำให้ดวงตา
ของผู้ฟังยิ่งปรากฏแววชื่นชมมากขึ้น เขาแจ้งบริการว่าขอต็อกก็แบ็ก^๕ โดย
ไม่ได้สังเกตเห็นเจ้าของประโยคเมื่อครู่หลุบตาต่ำ ซ่อนแววตาละอายใจ ก่อน
จะเงยหน้าขึ้นเมื่อความรู้สึกผิดชอบชั่วดีในใจถูกควบคุมไว้เรียบร้อย

“รอสักครู่นะคะ” บริการสาวแจ้งแล้วยกจานอาหารไปจัดการแพ็ก
ไว้ในครีว

^๕ Doggie bag คือการขอร้องและกล่องเพื่อนำมาแพ็กอาหารที่เหลือกลับบ้าน ตามมารยาท
แล้วหากรับประทานอาหารไม่หมดและเหลือเยอะมากจะห่อกลับ แต่เพื่อรักษาน้ำใจเซฟ
จะขอล่องมาแพ็กเอง แต่ร้านอาหารตะวันตกส่วนใหญ่ยินดีแพ็กให้ (บางร้าน และ
แล้วแต่ชนิดอาหาร)

น้ำอุ่นคันความเจ็บที่เกิดขึ้นด้วยการแสรังจับน้ำเปล่า ส่วนเขายก แก้วไวน์ซึ่งเหลือค่อนแก้วเต็ม ดวงตาสีเทาที่จ้องมองเธอเป็นประกายระยิบระยับ ยามมือใหญ่วางแก้วลง อาหารทั้งหลายซึ่งบรรจุลงกล่องก็ถูกนำมาส่งให้อย่างรวดเร็ว ชายหนุ่มลุกขึ้นผายมือนำทาง

“เชิญครับ”

หญิงสาวยิ้มแทนคำขอบคุณ หดมือขนาดเล็กที่จะหยิบถุงบรรจุกล่องอาหารเมื่อพบว่าเจ้ามือทำหน้าที่ถือให้ ร่างสูงใหญ่ในชุดสูทสีดำยี่ห้อหรูเดินนำ ร่างเล็กบางจัดจนน่ากลัวจะถูกกลมพัดปลิวในชุดเดรสแบรนด์หรูสีขาวยืนตาม ทั้งที่เธอสวมรองเท้าส้นสูงถึงสี่นิ้ว แต่ก็สูงเพียงหัวไหล่ของเขา

ช่างเป็นหญิงสาวผู้แสนบอบบางน่าทะนุถนอมยิ่งนักในสายตานุรุข ผู้เดินเคียงข้าง

จากร้านอาหารแสนหรูในราคาที่มนุษย์เงินเดือนต้องเก็บออมเงินทั้งเดือนเพื่อมาใช้บริการสักครั้ง สุรรถหรูราคาเท่าบ้านหนึ่งหลังในย่านควีนส์ ภายใต้ร่มไม้เพียงความเจ็บ สลับกับการจ้องมองจากดวงตาสีเทา ทั้งที่ถนนโล่งยิ่งนักเพราะขณะนี้เป็นเวลาสี่ทุ่ม แต่เขากลับขับรถอย่างอ้อยอิ่งราวติดอยู่ในการจราจรแห่งชั่วโมงเร่งด่วน

เอตีสันเหลือบตามองคู่เด็ด ชวนคุยเพื่อทำลายความเจ็บ “ดูเหมือนคุณจะเหนื่อยมากจริงๆ วันนี้ไม่ค่อยว่าเจิงเท่าไร”

น้ำอุ่นเบือนหน้าไปหาเขา ริมฝีปากบางคลี่ยิ้ม “คิดว่าถ้าได้นอนเต็มอิมคงดีขึ้นค่ะ ขอโทษมากๆ นะคะที่วันนี้ทำให้คุณไม่สนุกไปด้วย”

เขาส่ายหน้าคล้ายจะบอกว่าเรื่องเล็กน้อย สนทนาต่ออย่างไม่ให้ขาดช่วง “ถ้ายังไงคุณลองเพิ่มเด็กเสิร์ฟในร้านดีไหม จะได้เหนื่อยน้อยลงไม่ต้องไปช่วยเสิร์ฟด้วย”

คำแนะนำทำให้ผู้รับฟังหลุบตาลง กำมือแน่นก่อนจะเบางบนหน้าเขา แล้วจึงเงยหน้าสบตา โทกทออย่างแนบเนียน

“กำลังเปิดรับสมัครค่ะ ตอนนีเห็นว่ามีแม่กำลังสัมภาษณ์คนอยู่” เอ่ย

จบกรีซซึ่งไปทางซ้าย “จุดตรงนี้ดีกว่าอะ เดี๋ยวฉันจะแวะเยี่ยมเพื่อน”

สิ้นคำกล่าวนั้น รถยนต์ก็ชะลอจอดเทียบหน้าคอนโดแห่งหนึ่ง หญิงสาวส่งยิ้มอำลาให้เขา กล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนหวานรินหู

“ขอบคุณสำหรับคืนนี้นะคะ”

เอติสันพยักหน้า เอี้ยวตัวไปหยิบถุงสีดำแบรนด์ดังอันเป็นที่ใฝ่ฝันของสาว ๆ ส่งให้ผู้ที่รับไปด้วยแววตาหงาย

“เปิดดูสิว่าคุณชอบไหม สามวันก่อนผมไปประชุมที่ปารีส เห็นวงโชว์แล้วนึกถึงคุณเลยซื้อมาฝาก”

ผู้ได้รับของฝากมีสีหน้าลังเลอย่างเห็นได้ชัด เธอกัดริมฝีปาก จ้องมองถุง จนกระทั่งเขาเป็นฝ่ายฉวยถุงคืน หยิบกล่องสีดำออกมาเปิดเพื่อปล่อยให้กระเป๋าทรงสี่เหลี่ยมแบนรัดดั่งก้องโลกอันจัดว่าเป็นหนึ่งในสิ่งที่ผู้หญิง ‘ต้องมี’ ได้อวดโฉมต่อเจ้าของคนใหม่

“ชอบไหมครับ”

น้ำอุ่มมองกระเป๋าด้วยแววตาวิบวับ ดวงหน้าจิ้มลิ้มฉายความดีใจ เอื้อมไปหยิบกระเป๋าทรงสี่เหลี่ยมมาดู ก่อนจะริบวางลงด้วยท่าทางอาลัย ดันกล่องกระเป๋าคืนให้เขา

“ของราคาแพงขนาดนี้ ฉันรับไว้ไม่ได้หรอกค่ะ”

เขายิ้มอ่อนโยน เก็บกล่องลงในถุง แล้วเอื้อมมือไปคว้ามือเล็กให้กำถุงไว้ เอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจังอันสร้างความละอายใจให้แก่ผู้รับฟัง

“แค่นี้เอง ไม่ได้มากมายอะไร ผมอยากซื้อให้คุณ”

ก่อนที่ผู้ละอายใจอย่างจริงจังจะได้แสรังเอ่ยสิ่งใด ริมฝีปากหนาของคนที่นั่งเคียงข้างก็ขยับเข้ามาใกล้ ค่อยๆ จดลงบนหน้าผากชาวอย่างแผ่วเบา

ครั้งแรก...เป็นครั้งแรก

ยามเขาถอนริมฝีปากออก ผู้ถูกกระทำก็นิ่งตัวชาแข็ง เบิกตากว้าง ตกใจ สอแชนกอดตึงแน่นพร้อมคว่ำกระเป๋ โดยไม่ลืมเอี้ยวตัวไปหยิบถุง

อาหาร ประตูรถเหยียงเปิดพร้อมกับที่ร่างเล็กบางกึ่งกระโจนออกจากรถ เสียงหัวเราะซาซันเจือเอ็นดูดังไล่หลัง ตามด้วยเสียงนุ่มนวลของเขา “กู๊ดไนต์ครับ”

น้ำอุ่นไม่ได้กล่าวตอบ สองเท้ารีบจ้ำก้าวไปหยุดหน้าทางเข้าคอนโด ซึ่งมีพนักงานเปิดประตูยืนอยู่ตามหน้าที่ ดวงตากลมโตมองรถคันหรูค่อยๆ เคลื่อนจากไป ไป...จนโกลตา จนกระทั่งเธอแน่ใจว่าเขาไปแล้วจริงๆ จึงหันไปยิ้มให้พนักงานหนุ่มผู้นั้น

“กู๊ดไนต์”

พนักงานหนุ่มยิ้ม ผายมือไปทางถุงใบใหญ่สีดำและถุงใส่อาหาร อาจเพราะท่าทางการหัวไร่ความทะมัดทะแมง ทำให้เขาريبเอ่ยถาม

“ให้ผมเรียกแท็กซี่ให้ไหมครับ”

น้ำอุ่นส่ายหน้า นั่งยองๆ ลงต่อหน้าผู้ที่มองอยู่ด้วยสีหน้าตกใจ จัดแจงนำของมาถือรวมในมือเดียวกันอย่างคล่องแคล่ว แล้วลุกขึ้นหัวด้วย ท่าทางทะมัดทะแมง ส่งยิ้มหวานอำลา กิ่งเดินกึ่งวิ่งไปยังป้ายรถซึ่งรถประจำทางกำลังจะออก

“ไปด้วยค่ะ!”

เสียงตะโกนเรียกทำให้พนักงานขับรถเปิดประตูรถอีกครั้ง ส่งยิ้ม ทักทายให้สาวน้อยหน้าตาน่าเอ็นดู เธอแตะบัตรจ่ายค่าโดยสารแล้วเดินไป นั่ง มองรถประจำทางที่มีผู้ใช้บริการเพียงสามคนแล้วปรายตามองคอนโด เมื่อคู้ รถประจำทางเคลื่อนตัวออกพร้อมกับที่เธอถอนหายใจเหนื่อยหน่าย เหนื่อย...กับการโกหกสร้างภาพ

เหนื่อย...กับการหลอกลวง

เสียงถอนหายใจดังขึ้นอีกครั้ง ดวงตาที่ฉาบความมึนงงมืดค่อยๆ ปิด สมองแสงหนักอึ้งเริ่มดำดิ่งสู่จุดเริ่มต้นของเส้นทางสายนี้

เส้นทาง...แห่งการเป็นโกลด์ดิกเกอร์

กลุ่มควันสีเทาลอยออกจากปล่องเมรุ พระภิกษุแก่พรรษาเฝ้ากับผู้ที่
นั่งรำให้ก่อรูปผู้จากไปชั่ววินาทีด้วยน้ำเสียงเปี่ยมเมตตา

‘โยมพูลไปสบายแล้ว อย่าให้น้ำตาของโยมสร้างห่วงให้แก่ยายของ
โยมเลยนะ’

น้ำอุ่นงหยหน้าสบดวงตาที่ฉายแววปลงต่อทุกสิ่งของหลวงพ่อกมื่อ
เช็ดน้ำตาที่เปรอะเปื้อนสองแก้ม ค่อยๆ พาร่างแสนหนักอึ้งลุกขึ้น ขาสั่นจน
แทบไม่อาจฝืนยืน ดวงตาวมแดงมองกลุ่มควันสีเทาซึ่งแผ่ไปทั่วแผ่นนภา
สีฟ้า เฝ้ากับความว่างเปล่าเบื้องหน้าด้วยเสียงค่อนข้างเบาและสั้น ปรารถนา
ให้สายลมที่พัดผ่านร่างพาเสียงนี้ไปถึงผู้จากไป

‘ยายจำ ยายไม่ต้องห่วงนะ อุ่น...อุ่นจะเข้มแข็ง’

สิ้นคำสัญญา เสียงเรียกเข้าจากโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น มือสั่นเทา
หยิบโทรศัพท์ที่ออกมาจากกระเป๋าทางเกง หมายเลขบนหน้าจอทำให้เธอ
ยิ่งร้องไห้สะอื้นหนักขึ้น กดรับสายพร้อมปล่อยโฮ

‘แม่...แม่จำ...แม่...’

‘เออ พอแล้วๆ แม่รู้ว่ายายตายแล้ว’ เสียงปลายสายแสนห้วน ไม่
คล้ายอารมณ์ของบุตรผู้ทราบข่าวมารดาจากไปนัก

‘แม่จำ ยาย...’

‘นี่อุ่น อุ่นฟังแม่นะ’

ผู้ได้ชื่อว่าแม่เฝ้าชดลูกสาว น้ำเสียงจริงจังจนผู้รับฟังต้องนั่งลงกับ
พื้น เพราะกลัวว่าจะเป็นลมด้วยความเสียใจจากการสูญเสียก่อนฟังจบ

‘แกฟังแม่นะอุ่น ตอนนี้ยายไม่อยู่แล้ว เราเหลือกันแค่สองคนแม่ลูก
อุ่นมาหาแม่นะ มาอยู่กับแม่ มาเรียนหนังสือที่นี่ ต่อไปนี่แม่จะดูแลอุ่นเอง’

คำกล่าวของแม่ตั้งน้ำทิพย์ราตรรดหัวใจดวงน้อยที่ใกล้แตกสลาย
ริมฝีปากซีดแหม้กว้างเป็นครั้งแรกในรอบสามวัน แวดตาที่ทุกข์ทรมเพราะ
การสูญเสียฉาบความหวัง

‘ไปหาแม่...ที่อเมริกาเถอะจ้ะ’ คำถามเกิดขึ้นพร้อมกับที่ความดีใจเริ่ม

หม่นแสง

อเมริกา...ไกลขนาดนั้น ไหนจะเรื่องวิชาอีก เธอจะไปได้อย่างไรกัน!
 ยังไม่ทันได้เอ่ยถาม ดั่งความคิดของลูกสื่อถึงใจแม่ เสียงของแม่
 อ่อนโยนและเปี่ยมด้วยความแน่ใจ และความแน่ใจนั้นได้ส่งผ่านมาถึงเธอ
 ผู้ฟังด้วย

‘มาอเมริกาอุ่นไม่ต้องกลัว เดี่ยวอุ่นโทร. ไปหาคนคนหนึ่งนะ แล้ว
 เขาจะจัดการทุกอย่างให้ เบอร์นี่นะลูก...’

น้ำอุ่นใช้นิ้วต่างปากกาจดตัวเลขลงบนพื้นดิน ทันทีที่หมายเลข
 โทรศัพท์ประเทศไทยถูกถ่ายทอดครบ แม่ก็เอ่ยย้ำกับเธออีกครั้ง

‘ย้ำ...เพื่อปลุกฝังความฝันใหม่ให้หญิงสาวที่ความฝันเดิมสูญสลาย
 ‘อุ่นต้องตั้งใจให้ดี มหาแม่จะลูก ต่อไปนี้แม่จะดูแลอุ่นเอง มาเรียน
 หนังสือที่นี่ มาอยู่กับแม่ที่นี่ แม่รักอุ่นนะ...’

แม่รักอุ่นนะ...ประโยคนี้ดังชัดประหนึ่งเสียงตะโกน

ดัง...จนผู้นึกถึงเหตุการณ์ที่ล่องผ่านสะดุ้งทำของตก เธอรีบกำลง
 เก็บของ มือลูบอกซึ่งหัวใจเต้นรัวราวจะหลุดออกมา พลอบโยนใจตัวเอง
 ให้สงบ ริมฝีปากบางยิ้มเหยียดในคำรัก แวตาดำอัดแน่นด้วยความขมขื่น

‘น้ำอุ่น’ สาวน้อยวัยยี่สิบเอ็ดปีเดินทางจากประเทศไทยมาสู่
 สหรัฐอเมริกาพร้อมความฝันอันแสงงดงาม

ฝัน...ที่แตกสลายเป็นเสียงในวันที่สองที่มาถึง

ดวงตากลมโตะปิดลงอีกครั้ง ครั้งนี้ปรากฏภาพเหตุการณ์มากมาย...

ภาพแม่คร่ำครวญถึงความลำบากบนแผ่นดินแห่งเสรีภาพ คำบอก
 เล่าถึงอันตรายของสถานะโรบินฮูด^๖ จากที่ร้องให้จะเป็นจะตายจนเธอร้องให้
 ตาม กลายเป็นเริ่มกล่อมเธอเข้าสู่แผน ‘โกลด์ดิกเกอร์’ กลุ่มมออยู่สามวันทั้ง
 พุดดีพุดหวาน ทั้งด่าทั้งขู่จะฆ่าตัวตาย ในที่สุดน้ำอุ่นผู้เป็นความหวังเดียว

^๖ โรบินฮูด คือคนที่อยู่อย่างผิดกฎหมายในสหรัฐอเมริกา

ของแม่ก็พยักหน้า

ปฏิบัติการปลุกปั้นลูกสาวเป็นโกลด์ดิกเกอร์ ปลุกฝังตัวตนหญิงสาวอีกคนหนึ่งให้แก่เธอเกิดขึ้นทันที

‘ชื่ออุ่นมันบ้านนอก ฟังออกเสียงไม่ได้ ชื่อ...’ แม่เกาหัวแกรกๆ จับคาง แหวตาคุ่นคิด ก่อนจะตบเข้าผาดเมื่อนึกขึ้นได้ ‘อลิซละกัน เอ๊ะ ต้องมีชื่อจริงหรูๆ ด้วย แม่เคยได้ยินมาจากไหนหน้ะ อะไรวะ...มันติดที่ปาก อลิซ...อลิซ...อ้อ! อลิซซ้า! แกชื่ออลิซซ้า เรียกสั้นๆ ว่าอลิซ’

น้ำอุ่นในวันนั้นหน้าเหลืองพร้อมทวนชื่อ ก่อนจะยิ้มเหยยอมารับชื่อ อลิซซ้าอย่างรู้ตัวว่าไร้สิทธิ์ขัดขืน

‘จ๊ะ อุ่น...เอ๊ย อลิซ...อลิซซ้า’

‘เออ แล้วก็อาชีพ จำไว้ล่ะว่าแม่เนี่ยเป็นเจ้าของร้านอาหาร แกมาที่นี่เพื่อมาเที่ยวและเยี่ยมแม่ นี่แกอย่าหลุดไปนะว่าฉันกับแกเป็นเด็กเสิร์ฟ ทองไว้ แม่แกเป็นเจ้าของร้าน แกคือลูกสาวเจ้าของร้าน!’

จากน้ำอุ่น เด็กเสิร์ฟร้านอาหารไทย กลายเป็นอลิซซ้า ลูกสาวเจ้าของร้านอาหารไทย ปฏิบัติการโกลด์ดิกเกอร์เริ่มต้นขึ้นพร้อมความหวังของผู้วางแผน

อาชีพเด็กเสิร์ฟคืออาชีพเสริม ส่วนเรื่องหลักของน้ำอุ่นคือการแต่งตัวสวยไปเดินเตร่ตามย่านคนรวย สำนักงานกฎหมาย โรงพยาบาล เพื่อรอสร้างเหตุการณ์อันดูเหมือนเรื่องบังเอิญที่ได้พบเจอ ระหว่างคุณหนูลูกสาวเจ้าของร้านอาหารจากประเทศไทยกับหนุ่มอเมริกันผู้มีฐานะมั่งคั่งในระดับที่เรียกว่าร่ำรวย

แน่นอนว่าชุดที่เธอสวมใส่แต่ละชุด แม่จะตกรุ่นแต่ก็ล้วนเป็นของแบรนด์มีราคา และแน่นอนอีกที่ว่าชุดเหล่านี้ไม่เคยซ้ำแต่ละวัน เพราะเธอเพียงจ่ายเงินแล้วยืมมาใส่ ก่อนจะนำไปคืนในเงื่อนไขรับคืนอย่างไร้คำถามภายในสามสิบวันของที.เจ.แม็กซ์

ช่างเป็นเคราะห์ดีที่กฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคของสหรัฐอเมริกา

เอื้ออำนวย ถึงกระนั้นเจ้าตัวก็ไม่ภูมิใจนัก ละเอียดใจทุกครั้งเมื่อเจอสายตาราวจะถามว่า 'อีกแล้วหรือ' ของพนักงานที่จำเธอได้

ใช่เพียงชุด ยังมีกระเป๋า รองเท้า เรียกได้ว่าทุกสิ่ง!

และในที่สุดความละเอียดใจก็ทำให้น้ำอุ่นเลือกเปลี่ยนสาขา ยอมนั่งรถบัสไปไกลถึงอีกฝั่งของเมืองเพื่อซื้อและคืนยามใช้เสร็จ ทำเช่นนั้นวนไปเวียนมา

ความลำบากใจไม่ยาวนานนัก อาจเพราะโชคดีของน้ำอุ่น การสร้างสถานการณ์ของเธอจัดว่าได้ผลดียิ่ง ผู้ชายแต่ละคนที่เธอได้พบเจออย่างจริงจังบังเอิญล้วนแล้วแต่เป็นหนุ่มกระเป๋าหนักผู้พร้อมจ่าย การเด็ดทุกครั้งอย่างน้อยต้องมีของกำนัล เสื้อผ้า เครื่องประดับ กระเป๋า

เมื่อคิดถึงของทั้งหลายที่เคยได้รับ ดวงตาที่ปิดอยู่ก็เปิดขึ้น มือขยับถูกระดาษแบรนต์หุ่ หอดตามองกล่องราวกับจะทะลุเข้าไปเห็นกระเป๋าหนังแสนงามราคาแพงลือภายใน เป็นอีกครั้งที่เธอถอนใจ

ถ้าให้คิดคำนวณว่าของทั้งหมดที่เธอได้รับมีมูลค่าเท่าไร เจ้าตัวยังชนลุกเมื่อรู้ตัวเลขที่จดไว้ทุกครั้ง หลักล้าน...ของทั้งหมดหลักล้านบาท

หว่า...เป็นหลักล้านที่มีเพียงความว่างเปล่า เพราะของทั้งหมดถูกนำไปแลกเปลี่ยนจ่ายค่าห่วยให้แก่แม่ผู้มีอาชีพหลักคือการเล่นห่วย อาชีพรองคือบีบบังคับเธอให้หาเงินมาจ่ายค่าห่วย และอาชีพเสริมคือเป็นเด็กเสิร์ฟผู้ใช้เวลาว่างจับกลุ่มแก๊งเลขห่วยกับเหล่าเด็กเสิร์ฟและแม่ครัว

ไม่รู้ว่เธอถอนหายใจเป็นครั้งที่เท่าไรของวัน ดวงหน้าจิ้มลิ้มเบือนไปทางถนนอันแสนว่างเปล่า มอง...มองความว่างเปล่านั้น ชั่วจิตใจต่อมาจึงล้วงกระเป๋าสะพายหยิบสมาร์ตโฟนรุ่นใหม่ล่าสุดซึ่งเอดิสันซื้อให้หลังจากเธอแสวงสร้างสถานการณ์ทำโทรศัพท์มือถือหาย

สถานการณ์นี้มาจากคำสั่งของแม่ที่ว่า 'ดูซิ มือถือถูกๆ กระจอกๆ มันไม่เหมาะกับคำโกหก แยกไปหาทางทำหายต่อหน้าผู้ชายเลยนะ ให้พวกมันซื้อให้ใหม่!'

โทรศัพท์มือถือเครื่องนี้คือของกำนัลชิ้นแรกในเดดแรกระหว่างเธอ กับเอติสัน กุมารแพทย์หนุ่มหล่อประจำคลินิกอันแสนโด่งดังใจกลาง ดาวน์ทาวน์ คลินิกที่มีแต่พวกกระเป๋าหนักใช้บริการ

ไม่ต้องคาดเดาให้ยากถึงการพบกันอย่างตั้งใจบังเอิญของเธอและเขา ทุกสิ่ง...เธอล้วนสร้างขึ้นมา และเขาก็ตกหลุม จะว่าไปเขานี้แหละคือคู่เด็ดที่ บ่อยที่สุดของเธอ ของกำนัลที่ได้รับกว่าเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ล้วนมาจากชาย ผู้นี้

น้ำอุ่นกลิ่นความสงสารกุมารแพทย์หนุ่มผู้ถูกหลอกลงคอ นิ้วเริ่ม พิมพ์คำว่า 'Good Night' ส่งให้เขาผู้นำจะถึงบ้านเรียบร้อยแล้ว ส่งเสร็จก็ เก็บโทรศัพท์ ไม่สนใจเสียงข้อความที่ดังตอบกลับมา มีขอขยับบรรจุอาหาร แ่มตุสเด็กซันดีด้านใน ริมฝีปากบางยิ้มกว้าง

“แม่ต้องดีใจแน่ๆ วันนี้มีสเต็กของโปรดแม่”

แท้จริงแล้วไม่มีคุณลุงจรจัด เธอเก็บอาหารนี้ให้แม่ของเธอ ส่วนเธอ มีของโปรดที่แม่เตรียมไว้ให้ นั่นคือไข่เจียวกับน้ำพริกหนักรวมฝีมือแม่ อาหารโปรด...ที่เธอยินดีสละสเต็กราคาสองร้อยห้าสิบบาทเพื่อแลกมา

รถประจำทางเริ่มชะลอความเร็ว บอกถึงสัญญาณการจอดในป้าย ต่อไป สถานที่อันคุ้นตาและชื่อถนนทำให้น้ำอุ่นเตรียมลุก สะพายกระเป๋า และถือถุงห่มดะแมง แตกต่างจากท่าทางที่ดูแสนบอบบาง ไม่นานนัก ประตูรถก็เปิดออก เธอเอ่ยราตรีสวัสดิ์กับคนขับรถ

“Good night to you too.” คนขับรถตอบอย่างมีไมตรี

หญิงสาวเดินฝ่าความมืดกลับสู่ห้องพักอันเป็นห้องเช่าเล็กๆ เจ้าของ ชั้นที่แท้จริงคือเจ้าของร้านอาหารไทยซึ่งเช่าและกันแบ่งเพื่อให้คนงานใน ร้านอาหารเช่าอยู่อาศัยในราคาถูกกว่าปกติ ซอยซอยนี้แม้จะมีแต่ก็ไม่ได้ น่ากลัว อาจเพราะเธอเคยชินแล้วระมัง

น้ำอุ่นจำได้ว่าช่วงแรกที่ต้องเดินดึกๆ ตามลำพัง เธอขาสั่นกลัวถูก คุกถูกปล้นจี้ แต่เมื่อพบว่าไม่มีอะไรก็คลายความหวาดกลัว ถึงกระนั้นก็

ไม่เคยประมาท สองเท้าก้าวฉับๆ ประหนึ่งกำลังแข่งเดินเร็ว

ร่างเล็กบางหยุดลงหน้าตึก ใช้มือข้างหนึ่งกระชับของทั้งหมดไว้แน่น มืออีกข้างไขกุญแจ ประตูชั้นที่หนึ่ง...สอง...และสามเปิดออก ไฟทางเดิน ล่องสว่างช่วยให้มองเห็นชัดเจน สองเท้าเดินไปยังสุดทางเดิน เคาะประตู ห้องสี่ขาวุ่นเบาๆ ก่อนจะเปิดเพราะรู้ว่าแม่ไม่ได้ล็อกไว้

“อุ๊นกลับมาแล้วจ๊ะแม่ วันนี้มีสเต็กจ๊ะ”

สิ้นคำบอกของลูกสาว สตรีวัยกลางคนผู้กำลังนั่งขัดสมาธิอ่านหนังสือ ทำนายฝันเทียบเลขเด็ดก็วางหนังสือพร้อมกระโຈนมารับของ ไม่ใช่สเต็ก... แต่เป็นถุงเบรนต์หิ้ว เธออุ้มมันประหนึ่งอุ้มทารกน้อยแสนบอบบาง วางลงบนฟูกเก่าซึ่งยุบเป็นแอ่งซ้ายขวา บรรจงหยิบกล่องออกมาจากถุงและเปิดดูของภายในด้วยหยิ่งตาเป็นประกาย

“อู๊ย...ตุลิตี! ต่ำๆ ก็...” ผู้ประเมินราคาชาวมวดคิ้วครุ่นคิดแล้วยิ้มกว้าง ดีใจ “หลายพันเหรียญละวะ ดีมากเลยอุ๊นลูกรัก แม่มีเงินใช้หนี้ มีเงินทำทุนใหม่แล้ว เนี่ย ได้เลขเด็ดมาเทียบ”

น้ำอุ๊นมองกระเป๋าของเธอด้วยแววตาเศร้า ทั้งเสียดายทั้งอาลัย แต่ก็หักใจเดินไปหยิบจานจากตะกร้า จัดสเต็กให้แม่ นำอาหารสุดหรูมาวางข้างสมุดจดห่วย แววตาเศร้าแทนที่ด้วยความดีใจเมื่อหางตาเห็นว่ามีซองโปรดวางรอไว้บนโต๊ะญี่ปุ่นสีเหมือนไม้เก่าๆ

“กินข้าวเถอะแม่ หิวแล้ว”

เสียงเรียกของเธอทำให้หัวใจค่อยๆ วางกระเป๋าลงในกล่อง บรรจงใส่ถุงอย่างดี แล้วลูกลมามันข้างลูกสาว ขยับท่าทางจับมัดจับส้อม ดูดีมีมารยาท ยิ่งนัก สมฐานะคำไปปิดว่าเป็นเศรษฐินีเจ้าของร้านอาหารไทย

“อ๊า ลืมเลย”

เสียงร้องนี้ดังมาจากน้ำอุ๊นผู้รีบวิ่งไปหยิบไอแพดที่ซาร์จไว้ ไอแพดเครื่องนี้อะดิสันเป็นคอนมอบให้เช่นกัน ส่วนสาเหตุที่มันยังอยู่ ไม่ได้ถูกนำไปแลกเปลี่ยนเป็นค่าห่วยของวีไล เพราะเธอร้องให้อ่อนหวานปางตาย

พร้อมลัญจุมจะรีบหาของมาแทนที่ วิไลเลยยอมปล่อยให้แก้คนหาเงินใช้หนี้

“ดูไอ้หนังเจ้าพ่อมาเพียอีกละสิ ทำไมไม่ดูหนังฝรั่ง จะได้ฝึกภาษาไปด้วย”

น้ำอุ่นยิ้มให้แม่ผู้มองด้วยแวตาทำหนิ แม่เธอจะมาจากเมืองไทย และเรียนโรงเรียนเล็กๆ รวมถึงมหาวิทยาลัยไว้ชื่อเสียง แต่ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดีด้วยความใฝ่รู้และความคิดที่ว่าภาษาจะช่วยให้เธอได้งานดีๆ มีเงินเยอะๆ

ยายจะได้ไม่ต้องลำบาก แม่จะได้กลับมาอยู่บ้าน...

เมื่อคิดถึง ดวงตากลมโตก็แดงเรื่อ ก่อนจะรีบกดความรู้สึกเศร้าและคิดถึงผู้จากไปไว้ในหัวใจดวงน้อย เพราะรู้ว่าหากมีน้ำตา แม่จะต้องโมโหและเริ่มตำ นิว่เรียวกดเปิดซีรี่ย์จีนที่ดูค้างไว้ ส่งยิ้มน่ารักให้แม่ผู้บ่นอุบอุบในความตื้อเจียบของลูกสาว

“โอ้ แม่ ก็อุ้นชอบแบบนี้ ดูลิ พระเอกหล่อหล่อ นางเอกช่วยสวย เนี่ย แม่...มีหนังอีกเรื่องที่อุ้นดูตอนนั่งเครื่องบินมา สนุกมาก ชีวิตเมียมาเพียสบายสบาย”

วิไลจิ้มเนื้อสแต็กซึ่งหั่นพอดีคำเข้าปาก ปรายตามองลูกสาวผู้ตักข้าวคลุกน้ำพริกตาแดงหนังหมู โปะด้วยไข่เจียวเคี้ยวตุ้ยๆ เธอสำห้หน้าราวจะตำหนิว่าเพ้อเจ้อ ไซ่เพียงเท่านั้น ยังเอ่ยด้วยน้ำเสียงแบบผู้ใหญ่ตำหนิเด็ก

“งั้นก็ไปแถวไซนาทาวน์ ไปจับผ้าเครซฐึมาเพียเงินมาสักคน ดูซิมันจะสบายแบบในหนังไหม”

น้ำอุ่นหัวเราะขำ ไม่สนใจสายตาทำหนิของแม่ พุงส่ายตาไปจับจ้องซีรี่ย์จีนแก่ล้มการรับประทานอาหาร รับประทานไปดูไป แวตาทะริ่มเพื่อผันไปเรื่อย เสียงและความคิดเริ่มดั่งก้องในห้วงจินตนาการ

คงจะดีไม่น้อย...ถ้าเธอได้เป็นคุณนาย เป็นภรรยาหัวหน้ามาเพียแบบ

ในซีรีส์ ชีวิตที่นอนใช้เงินอย่างเดียว วันๆ ไม่ต้องทำอะไร ไปไหนมีแต่คน
กัมศิระะให้ คงสุขสบายจนไม่รู้จักคำว่าทุกข์เลยทีเดียว!

๒

ก๊วนเคยและคล้ายคลึง

จากการประชิดประชันของนางเอกและนางอิจฉาบหน้าจอ ไอแพด ทำให้ผู้ที่ชมด้วยอารมณ์ร่วมขยับตัว จากนั้นพับเพียบเป็นนั่งขัดสมาธิ สองตาเพ่งมองหน้าจอ มือข้างหนึ่งถือปุปจากส้มตำปุปลาซ่า อีกข้างถือแก้วจิงเจอร์เอล

ทันทีที่นางร้ายจัดการนางเอกจนน้ำตานอง แก้วน้ำแก้วนั้นก็ถูกกระแทกลงบนโต๊ะจนน้ำกระฉอก มือที่เป็นอิสระตบหน้าตักเสียงดัง

“ไ้อ้ย...สู้เขาสิสู้เขา!”

น้ำอู่รู้สึกขัดใจยิ่งนัก ถึงขนาดวางปุปตอนที่ตั้งใจจะเคี้ยวลงในขามตามเดิม หยิบกระดาษทิชชูมาเช็ดมือ เปลี่ยนละครอันแสนขัดใจไปเป็นอีกเรื่องซึ่งเธอดูค่างไว้เมื่อวานเพราะผล็อยหลับ

จากที่ปรากฏแทน คือจากนางเอกรับรู้ความจริงเรื่องที่ถูกพระเอกหลอกลวงเรื่องฐานะที่จนแสนจน ทั้งที่แท้จริงแล้วรวยล้นฟ้า มือข้างหนึ่งของผู้ชมหยิบปุปตัวเดิมขึ้นมาฉีกขา ส่งเข้าปากเคี้ยวเสียงเอี๊ยดอ๊อวย ยิ่งฉกในละครขัดใจมากเพียงใด เสียงเคี้ยวก็ยิ่งดังขึ้นเท่านั้น

จนในที่สุดเมื่อนางเอกบอกเลิกพระเอก ผู้รับชมถึงกับโยนหมู่ที่เหลือ
อยู่ไม่กี่ข้างลงในชามอย่างรุนแรง พาดมือพาดไม้ไปมาในอากาศ ตามด้วย
การทุบพื้น

“อ๊วย...นางเอกนะนางเอก ทำไม ทำไมมมม!”

คนอินจัดถอนหายใจ ตัดสินใจปิดละครด้วยความรู้สึกไม่เข้าใจอย่าง
ยิ่ง เอื้อมมือไปยกแก้วน้ำขึ้นกระดก แล้วกระแทกแก้วลงรุนแรงไม่ต่างจาก
ครั้งแรก ตามด้วยการเท้าคางบ่นเรื่องละคร

“ไม่เข้าใจจริงๆ ทำไมนางเอกจะต้องโกรธที่แท้จริงแล้วพระเอกรว
มันน่าโกรธตรงไหน ถ้าจนแล้วบอกว่ารวยนี่สิน่าตบ!” เธอบ่นแล้วถอน
หายใจอีกรอบ ตักส้มตำเข้าปากเคี้ยวตุ้ยๆ เคี้ยวหมดปากจึงเริ่มบ่นต่อ

“หรือบางที่นางเอกอาจจะแกล้งโกรธเพื่อรักษาภาพนางเอก แต่จริงๆ
ในใจกำลังระริกระรี่จะได้ฉั้วรวย”

ผู้วิเคราะห์เอียงคอไปมาสลับกับการจัดการหมู่ที่เหลือ เมื่อเหลือเพียง
ซากหมู ริมฝีปากบางก็ยิ้มกว้าง ดวงตากลมโตนฉายแววรื่นเริงขบขัน

“นี่ถ้าเป็นรานะ หนักที่รู้ว่ารวย จะเอาไม้ทุบหัวลากไปจดทะเบียน!”
กล่าวแล้วก็เปล่งเสียงหัวเราะดังลั่นอย่างไม่สมความเป็นกุลสตรีที่ยายเคย
เฝ้าสอน ก่อนที่เสียงหัวเราะจะถูกขัดด้วยเสียงเรียกเข้าจากโทรศัพท์มือถือ

เป็นอีกครั้งที่เธอดึงกระดาษทิชชูมาเช็ดมือ ตามด้วยการหยิบ
โทรศัพท์มือถือขึ้นมาดู หน้าจอปรากฏรูปภาพและชื่อของคู่เด็ดอีกคนหนึ่ง
ไม่ใช่เอ็ดสัน

คู่เด็ดคนนี้ทำอาชีพนายความ เธอสร้างสถานการณ์บังเอิญพบเมื่อ
สัปดาห์ที่แล้ว เคยเด็ดกันไปได้หนึ่งครั้ง และในครั้งนั้นนอกจากกุหลาบ
ชื่องาม ยังมีของกำนัลเป็นสร้อยคอแบรנדดัง

นิ้วเรียกวดรับสายอย่างไร้ความลังเล แม้วดวงตาจะฉายความเหนื่อย
หน่าย แต่น้ำเสียงเต็มไปด้วยความอ่อนหวานและสดใส ทั้งยังมีรอยยิ้มกว้าง
ประหนึ่งผู้โทร. มากำลังสนทนากับเธออยู่เบื้องหน้า

“ฮัลโหล อลิซคะ”

“ฮัลโหล อลิซ ผมมาร์คนะครับ คุณสบายดีไหม”

หญิงสาวแสวงทำท่าครุ่นคิด ทวนชื่อเขาเบาๆ แบบตั้งใจให้อีกฝ่ายได้ยิน “มาร์ค...มาร์ค...”

“เราเคยออกเดทกันเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว ผมกับคุณพบกันหน้าสำนักงานกฎหมายแอมเมดิสันอเวนิว ผมทำกาแฟคุณหก”

แม้อีกฝ่ายจะตกหลุมกับดัก แต่ผู้วางกับดักยังไม่รีบเฉลย ทำเสียงอึมลางยาว จนในที่สุดจึงร้องอ้อ ตามด้วยการเอ่ยด้วยน้ำเสียงตัดพ้อ

“ที่แท้ก็คุณนี่เอง คุณทนายแสนยุ่ง ฉันสบายดีค่ะ ว่าแต่คุณยังจำฉันได้อีกหรือคะ”

ผู้ถูกย้อนถามหัวเราะเบาๆ จริงอยู่ที่เขาหายเจ็บ ไม่ได้ติดต่อไปถึงห้าวัน แต่นั่นเป็นเพราะเขาต้องทำคดีสำคัญ อยู่แต่ในสำนักงานกฎหมายตลอด แทบไม่มีเวลาแม้แต่รับประทานอาหาร ไม่ได้กลับบ้าน จนกระทั่งเมื่อเช้าทุกสิ่งจบลงเรียบร้อย ภาพรอยยิ้มสดใสของสาวน้อยผู้นี้สว่างวาบในใจชายหนุ่มจนเขาต้องรีบโทร. มาทันทีที่ตื่นนอนช่วงบ่าย

“ผมผิดเองที่ลืมโทร. บอกคุณ ให้ผมโทรโทษด้วยดินเนอร์คำนี้นะครับ”

น้ำอุ่นไม่ได้ตอบตกลงทันที เธอทวนคำว่าคำนี้นี้อ่างๆ อย่างให้อีกฝ่ายได้ยิน รีบลุกไปหยิบสมุดมาเปิดเสียงดังคล้ายกำลังเช็กว่าว่างหรือไม่

“นะครับอลิซ ให้ผมโทรโทษนะครับ”

การย้ายของมาร์คทำให้ริมฝีปากบางคลี่ยิ้มพึงใจในความกระตือรือร้นของเขา ถึงกระนั้นก็ยังไม่ต้องปากรับคำในทันที แสร้งถอนหายใจเบาๆ ปิดสมุดแล้วเดินกลับไปนั่งที่เดิม ก่อนจะตอบตกลงเมื่อคิดว่าทั้งระยะเวลาพอควรแล้ว

“ตกลงค่ะ ที่ไหนดีคะ”

“คุณอยากทานอะไรครับ คุณเลือกร้านได้เลย เดี่ยวผมโทร. นัด”

ผู้ได้รับข้อเสนอให้เป็นฝ่ายเลือกใช้นิ้วชี้เย็บแก้วน้ำ สมองครุ่นคิดชื่อร้านอาหารแสนทรูทั้งหลาย ก่อนจะตอบด้วยน้ำเสียงน่ารัก “คุณเป็นเจ้าของร้าน คุณควรแนะนำร้านอร่อยให้ฉันไปลองชิมลิคะถึงจะถูก”

“ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวผมนัดร้านได้จะเท็กซ์ที่อยู่ไปให้คุณนะครับ ว่าแต่ให้ผมไปรับที่...”

“เจอกันที่ร้านดีกว่าละ อ้อ...ขอเป็นตอนห้าโมงครึ่งนะคะ กลับบ้านดึกมากแม่เป็นห่วง”

“ได้ครับ ถ้าอย่างนั้น...แล้วพบกัน ขอขอบคุณอีกครั้งที่ให้โอกาสผม”

หญิงสาวผู้ให้โอกาสวางสาย แน่ใจยิ่งนักว่ามาร์คจะต้องมาพร้อมดอกไม้ช่อโต ทั้งยังมีของแทนคำขอโทษที่มูลค่าน่าจะสูงกว่าสร้อยเบรนต์ทรูครั้งก่อน มือเรียวเริ่มจัดแจงเก็บชามบนโต๊ะ นำไปล้างทำความสะอาดดวงตาแหลมมองนาฬิกาบนผนัง

สี่โมงห้าสิบ

เสียงข้อความเข้าดังซัดการดูเวลา ร่างบางเล็กในชุดเสื้อแขนยาวกางเกงขายาวสีส้มอ่อนเดินกลับไปหยิบโทรศัพท์มาดู ข้อความมาจากว่าที่คู่เดทในคำคืนนี้ เขาส่งที่อยู่ร้านมาให้พร้อมกับข้อความที่ว่า

‘ผมรอคอยจะพบคุณอย่างใจจดใจจ่อ’

ทั้งที่ข้อความชวนให้ยิ้ม แต่ผู้ได้รับถอนหายใจยาว เดินนำโทรศัพท์มือถือไปชาร์จแบตเตอรี่ ส่งข้อความบอกแม่ผู้กำลังหมกมุ่นอยู่ในวงไฟที่ห้องเจ้ามือคนใหม่บนชั้นสามของตึกหลังนี้

‘อุ่มมีเตตนะแม่ น่าจะกลับไม่เกินสี่ทุ่ม’

ข้อความถูกส่งไป เธอโยนโทรศัพท์ลงที่เดิมอย่างแน่วใจว่าไม่มีการตอบกลับเร็วๆ นี้ เพราะแม่กำลังติดพันกับการเล่นไพ่ มองโทรศัพท์มือถือด้วยแวตตาเบือหน่ายในสิ่งที่ทำ ตามด้วยการถอนหายใจแรงอีกครั้ง ก่อนจะเดินเข้าห้องน้ำ อาบน้ำแต่งตัว แปรงฟันบ้วนปาก กำจัดกลิ่นส้มตำปุปลาว่าที่แสนจะรุนแรงติดลมหายใจ ทำตัวให้พร้อมสำหรับการเป็นคุณหนู

อลิซซึ่งจะออกเจอกับทนายความหนุ่มหล่ออนาคตไกลที่ร้านอาหารหรูย่านเมดิสันอเวนิวในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า

ภาพหญิงสาวในชุดโคตชนเบียดสีขาวยุโรปสามหมื่นห้าพันเหรียญขึ้นรถประจำทาง ช่างเป็นภาพแสนขัดตายิ่งนักสำหรับผู้เพิ่งเคยพบเห็น แน่หนอนว่าจากเสื้อโคต กระเป๋า รองเท้าบูต และถุงมือ กะด้วยสายตาสามารถบอกได้คร่าวๆ ว่าเจ้าของเครื่องแต่งกายเหล่านี้ไม่น่ามีปัญหาในการซื้อรถหรือใช้บริการรถแท็กซี่

แวตาสงสัยจากผู้คนไม่ได้ทำให้ผู้ถูกมองกระดากเขิน เธอหักทนายคนขับรถซึ่งพบเจอกันบ่อย เดินไปนั่งเก้าอี้ตัวสุดท้ายที่ว่าง ยิ้มกราดให้ผู้ที่ยืนมองมา รอยยิ้มสดใสตั้งแสงตะวันเจิดจ้าพาให้ผู้มองเห็นยิ้มตาม

รถเคลื่อนตัวออกเมื่อผู้โดยสารขึ้นลงครบ น้ำอุ่นเปิดกระเป๋าหยิบพาสปอร์ตขึ้นมาดู พลิกไปหน้าประทับตราขาเข้าประเทศอเมริกา จากวันที่บอกให้รู้ว่าเหลือเวลาอีกเพียงหนึ่งเดือนที่เธอจะอยู่ที่นี้ได้อย่างถูกกฎหมายอีกเพียงหนึ่งเดือนที่เธอต้องเลือก

จะหาคนแต่งงานด้วยแล้วให้เขาขอกรีนการ์ดให้...ตามที่แม่พร่ำย้ำเตือน

ปล่อยสถานะถูกกฎหมายให้ขาด ทำตัวเป็นโรบินฮูดรอหาคนแต่งงานด้วย

หรือ...เดินทางกลับประเทศไทย

ไม่ว่าทางไหนก็เป็นทางที่แสนหนักใจสำหรับผู้ครุ่นคิด ที่หนักใจไม่ใช่เพราะไม่อยากกลับไทย แต่เพราะมีห่วงเกี่ยวสุดท้ายที่ไม่อาจทิ้งไปได้ นั่นคือแม่

ยิ่งได้อยู่ด้วยและได้เห็นอะไรต่ออะไร ก็ยิ่งทำให้รู้ว่าแม่...อาการหนักกว่าที่คาดคิดไว้ แต่เพราะเนื้อในอันมากล้นด้วยความหวังว่าแม่จะรัก จะได้อยู่กับแม่ผู้เป็นญาติคนเดียวในโลกอันแสนกว้างใหญ่ใบนี้ ทำให้น้ำอุ่น

ไม่อาจตัดใจจาก ยอมเดินไปตามทางที่แสนชื่นชม ทางที่ใครหลายคนล้วน
ประณามตำว่าไร้ศักดิ์ศรี

นั่นเพราะเธอรักแม่ แม้ว่าแม่ไม่ได้เลี้ยงดูเธอ และหวัง...ว่าแม่จะรัก
ตอบ

หญิงสาวถอนหายใจเบาๆ เก็บพาสปอร์ตลงในกระเป๋าตามเดิม
เหลือบตามองชื่อสถานีหน้าทีรถจะจอด จากการคำนวณคร่าวๆ อีกเกือบ
สิบป้ายกว่าจะถึงที่หมาย ยิ่งยามนี้เป็นชั่วโมงเร่งด่วนช่วงเลิกงาน เธอยังต้อง
อยู่ในรถคันนี้อีกนานเลยทีเดียว

เมื่อรู้แล้ว ดวงตาที่แต่งแต้มด้วยอายไลเนอร์และมาสคาร่าจนขับ
ดวงตากลมโตให้ดูโดดเด่นยิ่งขึ้นก็ค่อยๆ ปิดลงช้าๆ พร้อมกับที่สมองเริ่ม
ย้อนคิดไปถึงวันแรกที่ก้าวเท้าออกจากประเทศไทย

การเดินทางไปต่างประเทศครั้งแรกในชีวิต...

น้ำอุ่นในวันนั้นนั่งรถทัวร์จากจังหวัดบ้านเกิด พร้อมกระเป๋าเดินทาง
ถึงสองใบใหญ่และหนึ่งใบเล็ก ของมากมายที่บรรจุมาล้วนไม่ใช่ของเธอ
แต่เป็นของที่วิไลสิ่งให้ซื้อและขวนมาให้ หากว่ากันตามจริง ของของเธอนั้น
เพียงแค่กระเป๋าใบเดียวยังเหลือด้วยซ้ำ

กว่าจะมาถึงเคาน์เตอร์เช็กอินที่สนามบินสุวรรณภูมิ ช่างเป็นการ
เดินทางอันแสนทุลักทุเล เธอมาถึงก่อนเวลาเกือบห้าชั่วโมง จึงฆ่าเวลาด้วย
การนอนรอเวลาเคาน์เตอร์เปิด แต่การนอนรอก็ไม่ราบรื่นนัก เพราะใจมัวแต่
กังวลว่าของจะหาย ในที่สุดจึงเปลี่ยนเป็นนั่งจิบรถเข็นและคิดฝันถึงช่วงเวลา
ที่จะได้เจอแม่

เมื่อเคาน์เตอร์เช็กอินเปิด น้ำอุ่นเห็นรถเข็นบรรทุกกระเป๋าตรงไปที่
เคาน์เตอร์ ดวงตาซุกซนเหลือบมองเคาน์เตอร์ต่างๆ อันเป็นเคาน์เตอร์
เช็กอินของผู้โดยสารชั้นหนึ่งและชั้นธุรกิจ ผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งเดินเข้ามา
เช็กอินเหลือบมองมาทางเธอเช่นกัน

คุณเคย...

ความรู้สึกคุณเคยบังเกิดขึ้นในใจของสตรีทั้งสอง ดวงตาสองคู่สบกัน ต่างฝ่ายต่างเบิกตากว้าง ดวงตาฉายแววตกใจและแปลกใจ

คุณเคย...ความรู้สึกคุณเคยอย่างแปลกประหลาดเล่นพล่านไปทั่วร่างกาย น้ำอุ่นแน่ใจว่าเธอไม่เคยเจอผู้หญิงคนนั้น

แต่...แต่ทำไมกันนะ...

ทำไมเธอรู้สึกคุ้นหน้าเหมือนว่ารู้จัก ทั้งยังมีความรู้สึกรัก...และ...
ผูกพัน

ความรู้สึกนี้ใช่เพียงเกิดกับเธอ แต่กับสตรีปริศนาผู้นั้นก็เช่นกัน สตรีทั้งสองต่างส่งยิ้มให้ตามมารยาทเพื่อกลบความขวยเขิน ช่างเป็นรอยยิ้มแสนคล้ายคลึงยิ่งประหนึ่งกำลังส่องกระจกสะท้อน

‘Madam.’

เสียงเรียกจากเจ้าหน้าที่เช็กอินผู้โดยสารชั้นหนึ่งทำให้สตรีผู้นั้นหันไปสนใจบอร์ดดิ้งพาสของตน หยิบบอร์ดดิ้งพาสทั้งสองใบมา จบความรู้สึกคุ้นเคยด้วยการมอบรอยยิ้มอำลาให้น้ำอุ่น เดินไปโดยหันกลับมามองพร้อมคลื่นยิ้มอีกครั้ง แล้วจึงเดินจากไปตามทางของตน

น้ำอุ่นค่อยๆ ถอนสายตาค้นตามเสียงเรียกของเจ้าหน้าที่เบื้องหน้า เธอผู้แสนจะทำงานเชิงซ้าขึงนัก แต่ความเชิงซ้านี้กลับเป็นความเชิงซ้าที่ไม่น่าขัดใจ เพราะเรื่องราวที่เจ้าหน้าที่สองสาวแห่งสายการบินกำลังกระซิบกระซาบสนทนากันช่างน่าสนใจสำหรับผู้ยื่นรอยยิ้มยิ่ง

‘นั่นไงคุณหนูใหญ่ตระกูลเงิน’

‘อ้อ...ลูกสาวคนโตของมาตามเงินใช่ไหม’

‘ใช่ๆ เห็นว่ามาเที่ยวเมืองไทยอาทิตย์ที่แล้ว นี่รีบบินกลับนิวยอร์ก เพราะมาตามเงินเสียชีวิตเมื่อวาน’

‘รายงานน่าอัศจรรย์นะ เห็นหนังสือพิมพ์ลงข่าวว่าตระกูลนี้รวยเป็นหมื่นล้าน ไม่รู้จะเอาเงินไปใช้ที่ไหน’

‘เออ...ว่าแต่คุณหนูใหญ่คนเมื่อกี้ชื่ออะไรนะ’

‘เงินรู่ยเซียง’

เงินรู่ยเซียง...

ชื่อเงินรู่ยเซียงดังจับใจของน้ำอู่ยงนั้ก เธอทวนชื่อนี้พร้อมมองไป ตามทางที่คุณหนูใหญ่ตระกูลเงินผู้นั้นเดินไป มอง...ด้วยความรู้สึกอยากจะ วิ่งตามไปถามว่า

คุณรู้สึกแบบเดียวกับฉันไหม...

ทว่าไร้โอกาสนั้น เพราะตลอดเวลาที่เธอเดินเตร็ดเตร่รอเครื่องออก หมิงสาวไม่มีโอกาสได้พบสตรีผู้นั้นอีกเป็นครั้งที่สอง

สิ่งเดียวที่ยังจารในใจจนถึงทุกวันนี้ ไม่ได้ลืมเลือนไปตามเวลาเกือบ ครึ่งปี คือชื่อของสตรีผู้แสนคุ้นเคย

เงินรู่ยเซียง

เมื่อคิดถึงการเดินทาง ดวงตาที่ปิดอยู่ก็เปิดขึ้น กวาดมองผู้คน มากมายซึ่งอัดแน่นเต็มรถโดยสาร นึกถึงการนั่งเครื่องบินอันแสนยาวนาน กว่ายี่สิบสี่ชั่วโมงจากกรุงเทพมหานครสู่ดูไบ ก่อนจะเดินทางต่อมาจนถึง สนามบินนานาชาติเจเอฟเค

ยี่สิบสี่ชั่วโมง...ช่างเป็นการเดินทางที่แสนยาวนาน เมื่อย อึดอัด ยิ่งนั้ก เบาะนั่งซึ่งขยับตัวได้อย่างจำกัด กลิ่นกายของคนข้างๆ การพยายาม ช่มตานอนครึ่งแล้วครึ่งเล่า อยากจะมีคาถาเร่งเวลาให้ตื่นขึ้นมาถึงนิวยอร์ก ในทันที ความรู้สึกในวันนั้นยังตราตรึงอยู่ในใจเธอ

“คงจะดีถ้าได้นั่งเฟลิสต์คลาส”

เธอเอ่ยเบาๆ ด้วยความอิจฉายามนึกถึงช่วงเวลานั้น ตามด้วยการ อมยิ้มเมื่อนึกถึงหนังสือที่เธอรับชมระหว่างการเดินทางเพื่อฆ่าเวลาอันแสน ทรมาน หนังสือทั้งหมดล้วนเป็นหนังสือมาเฟีย ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดในวันนั้น จึงมีเรื่องราวเหล่านี้มากมาย ทั้งที่ปกติแล้วไม่ควรมีซ้ำแนวเกินสองเรื่องและ ไม่ควรมีมาก เพราะสายการบินที่โดยสารมานั้นไม่ใช่สายการบินสัญชาติจีน

แต่...นำอันผู้ไม่เคยขึ้นเครื่องบินมาก่อนในชีวิตไม่รู้ในจุดเหล่านี้ เธอคิดเพียงว่า...

สงสัยหนังสือแนวมมาเฟียกำลังเป็นที่นิยม

การดูหนังในครั้งนั้นตั้งตัวจุดประกายความคิดเพื่อฝันของหญิงสาว เธอดูหนังไปปิดหมอนไป แววดาฝันเฟื่อง อิจฉาความสบายของชีวิตเหล่าคุณนายมาเฟีย อิจฉาความเป็นผู้หญิงของมาเฟีย พรารถนาจะมีวาสนาเช่นนั้นยิ่งนัก

‘คงเป็นชีวิตที่สุขสบายและน่าอิจฉามาก!’

คิดแล้วก็เริ่มตั้งคำถามและเริ่มเพื่อฝัน เช่นที่เธอมักจะทำหลังการดูหนังหรือซีรีส์เงินเกี่ยวกับมาเฟียจบทุกครั้ง

‘ถ้าฉันได้แต่งงานกับมาเฟียจริง...ฉันจะทำอะไรบ้าง ชอบปิ้งที่ไหนบ้างในแต่ละวัน’

นิวยอร์กซิตี้ ค.ศ. ๑๙๕๕

ภาพหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ทุกฉบับ คือภาพอาคารที่ถูกถล่มยับเสียหายและผู้เสียชีวิตมากมาย ในภาพนั้นมองเห็นได้ว่าผู้เสียชีวิตมีทั้งชาวเอเชียและเม็กซิกันปะปนกัน ได้ภาพคือข้อความสีดำขนาดใหญ่

เงินเว่ยต้า หรือ แอนดี้ เงิน บุตรชายคนโตของเงินหมาใต้ หรือ หลุยส์ เงิน นักธุรกิจจีนสัญชาติอเมริกัน ประธานสมาคมชาวจีนในนิวยอร์ก ผู้นำธุรกิจเงินตง^๗ เสียชีวิตในที่เกิดเหตุที่เมืองบรองซ์ สภาพศพพบรอยกระสุนเกือบสิบนัดทั่วร่างกาย สภาพที่เกิดเหตุเสียหายหนัก ตำรวจรัฐนิวยอร์กเชื่อว่านี่เป็นการปะทะกันระหว่างแก๊ง

หนังสือพิมพ์ทุกฉบับวางเรียงเต็มโต๊ะไม้ เสียงร่ำไห้ปึมจะขาดใจดัง

^๗ ตง คือคำเรียกต่อท้ายชื่อองค์กรหรือบริษัทในไชนาทาวน์นิวยอร์ก ในยุคบุกเบิกชาวจีนในอเมริกาจนถึง ค.ศ. ๒๐๐๐

มาจากสตรีชาวผสมสีหมอกซึ่งนั่งเก้าอี้หน้าโต๊ะ หลังโต๊ะคือบุรุษวัยกลางคน เขาถอดแว่นวางลงบนโต๊ะด้วยมือสั่นเทา ดวงตาดูมากลั่นด้วยอำนาจแดง รื่น แต่เร้าตาหลังรินแม่เพียงหยด

“อาตี๋ อาตี๋ของอาม่า^๘” เสียงคร่ำครวญดังมาจากสตรีชาวซึ่งบัดนี้ หยิบรูปภาพผู้จากไปขึ้นมาถอดแน่น “ลื้อต้องจัดการ อ้าวไม่ยอม!” การคร่ำครวญเปลี่ยนเป็นความกราดเกรี้ยว ร่างเล็กบางเริ่มหอบเพราะความเสียใจ

“ใจเย็นอาม่า^๙ อ้าวจะจัดการเรื่องนี้แน่นอน” เขาตอบด้วยน้ำเสียงแน่นหนัก ลูกขึ้นไปปลักประตูบานพับออกพร้อมตะโกนก้อง

ตะโกน...อันเป็นการทดแทนการกรีดร้องที่ตั้งอยู่ในใจ

“หายไปไหนกันหมด!”

สิ้นเสียงตะโกน สตรีสองคนหันตาดามดจดอายุราวยี่สิบปีรีบวิ่งตรงเข้ามาในห้อง ประคองสตรีสูงวัยผู้ไร้เรี่ยวแรงจะลุกให้กลับไปพักผ่อนในห้องพักผ่อนตัวอย่างรู้หน้าที่

เงินหม่าให้มองภาพมารดาถูกประคองจากไป มือทั้งสองกำหมัดแน่น เขาเดินกลับไปนั่งเก้าอี้ ดวงตาดำจ้องมองบุรุษในชุดเสื้อคอจีนสีด่างงง สีเดียวกันทั้งสองคนซึ่งกำลังเดินเข้ามา ทั้งสองอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน กล่าวได้ว่าเติบโตและผ่านอะไรหลายอย่างมาร่วมกัน

“เรื่องนี้...”

เงินหม่าให้ยกมือขึ้นเพื่อหยุดคำพูดของบุรุษผู้ยืนทางซ้าย ค่อยๆ ลดมือลงรวบรวมหนังสือพิมพ์ตั้งเป็นกอง มองภาพถ่ายในกรอบรูปที่ตั้งอยู่บนโต๊ะ ในภาพนั้นคือตัวเขาเมื่อยี่สิบปีก่อน สตรีหน้าตางดงามอ่อนหวาน และเด็กชายตัวน้อยทั้งสองคน

^๘ อาม่า ภาษาจีนแต้จิ๋ว แปลว่าย่า

^๙ อาม่า/หม่าม่า ภาษาจีนแต้จิ๋ว แปลว่าแม่

“ให้คนไปตามอาณีนกลับมา เรียบจบแล้วก็กลับมาได้แล้ว ดีแต่เที่ยว
ไม่ยอมทำงานทำการ อ้อ...” เขาหยุดคำพูดลงชั่วขณะหนึ่งก่อนจะถอน
หายใจหนัก แล้วเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงมันอกมันใจ

“ให้คนจับตาดู...เผื่อไว้ให้ดี อย่าให้อาณีนยกพวกบุกไปเอาคืน ไฉน
นิสัยใจร้อนอ้าวรู้ดี ถ้าพูดดีๆ ไม่รู้เรื่องก็จับมัดขังไว้ในห้องจนกว่าอ้าวจะ
จัดการเรื่องทั้งหมดจบ!”

แสงไฟสลัวจนน่าปวดตา เสียงบรรเลงไวโอลินดังเอื่อยๆ กลิ่นหอม
อ่อนๆ ของน้ำหอมปรับอากาศยี่ห้อหรูลอยกำจายปะปนกับกลิ่นอาหารอัน
ประดับตกแต่งอย่างงดงามวิจิตรจนลึกลับที่จะรับประทาน ไวน์ราคาแพงที่
บริการกำลังรินลงในแก้วชั้นดี เนื้อแก้วใสดั่งน้ำตันท้าธาร

ทั้งหมดนี้...ล้วนไม่ใช่สิ่งน่าตื่นตื้น ล้วนเป็นสิ่งที่พบเจอจนเคยชิน
สำหรับผู้อ่อนผู้ออกเดดบอยยัยนักงานผู้จัดการร้านและบริการคุ่นเคยหน้าเธอ

ตลอดระยะเวลาเกือบครึ่งปี หากจะนับว่าเธอออกเดดไปแล้วก็ครึ่ง
ตัวเลขเฉียดสามหลักคือคำตอบ แน่แน่นอนว่าทุกครึ่งคือร้านหรูหราราคา
สำหรับคนกระเป๋านัก สิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่ครึ่งหนึ่งเธอเคยสงสัยและใฝ่ฝัน

อาหารจะอร่อยไหมหนอ การบริการจะเป็นเช่นไร คงรู้สึกดีและมึ
ความสุขไม่น้อย...

น่าแปลกใจนัก คำตอบข้อสุดท้ายช่างแตกต่างจากที่เคยวาดฝัน หญิง
สาวไร้ซึ่งความรู้สึกดี ห่างไกลจากคำว่าความสุข เธอรับประทานอาหารพอ
เป็นพิธี สวมหน้ากากกระตือรือร้น พูดคุยด้วยน้ำเสียงเรงร่าน่ารัก ต่างจาก
หัวใจที่ห่อเหี่ยว

‘เมื่อไหร่จะจบ’

คำถามนี้ตั้งวนเวียนไปทั่วสมอง ดวงตาเหลือบมองนาฬิกาที่ยี่ห้อ
ราคาหนึ่งหมื่นห้าพันเหรียญซึ่งเธอได้รับเป็นของกำนัลจากเอ็ดสันในการเดด
ครั้งนี้ เข็มนาฬิกาช่างเดินช้ายิ่ง เธอปรารถนาให้ถึงเวลากลับเร็วๆ

ปรารถนา...จะกลับบ้าน

“สี่เดือนแล้วสินะ”

คำกล่าวลอยๆ ของคุณเดตดึงสายตาซึ่งเหลือบมองนาฬิกาให้เบนขึ้นไปยังเขา ริมฝีปากคลี่ยิ้มหวาน “คะ?”

เอดิสันยิ้มตามรอยยิ้มของสตรีตรงหน้า “เรารู้จักกันมาได้สี่เดือนแล้ว”

“คะ สี่เดือนแล้ว เวลาผ่านไปไวมาก เหมือนฉันเพิ่งได้พบคุณเมื่อวาน”

ชายหนุ่มเอื้อมมือไปกุมมือเล็ก แรงขยับได้ฝ่ามือคล้ายจะดึงมือออก ทำให้เขาชิงดึงมือกลับก่อน ดวงตาสีเทาของสตรีเบื้องหน้าด้วยความรู้สึกเสนาห่ากึ่งชื่นชมในความไวตัวและดูบริสุทธิ์ไร้เดียงสาของเธอ

น่าแปลกยิ่งนัก ทั้งที่สตรีผู้นี้แสนจะหวงเนื้อหวงตัว แม้จะเด็ดกันมาเกินยี่สิบครั้งและยาวนานถึงสี่เดือน ทว่าไม่เคยมีแม้แต่การโอบกอดทักทาย ทุกครั้งเมื่อได้พบจะได้รับเพียงรอยยิ้มหวาน ยามนี้ถึงรอยยิ้ม สายตาของเขาก็มองไปยังริมฝีปากบาง

อยากรับรู้ใจจะขาดว่าริมฝีปากของเธอจะหอมหวานสักเพียงใดหนอ เขายังจำการฉวยจูบหน้าผากเธอครั้งก่อนนั้นได้ไม่ลืม

คือครั้งเดียวที่เกิดขึ้น...

เธอโมโห...เธอโกรธ

เธอบอกฝันดีเขาตามมารยาท แต่ปฏิเสธการชวนเที่ยวและเด็ด

เขาต้องใช้ความพยายามอย่างยิ่ง ขอโทษเธอ รับปากว่าจะไม่เกิดขึ้นอีก

และในที่สุดเธอก็ให้โอกาส พร้อมกับชี้แจงต่อเขาด้วยแวตานั้นแว่น เด็ดขาด แตกต่างจากท่าทางนุ่มน้อมอย่างยิ่ง

“ถึงที่นี่จะเป็นอเมริกา แต่ฉันเป็นคนไทย ถ้าคุณล่วงเกินฉันอีกครึ่ง เราสองคนจะไม่มีวันได้พบกันอีก”

นับจากนั้นมาเอดิสันระวังทุกการสัมผัส ทั้งที่ในอดีตกับผู้หญิงคนอื่น การเด็ดลั่นจนจบลงบนเตียง แต่กับน้ำอุ่นคือความแปลกใหม่ และน่าแปลกใจ ยิ่งนักที่เขาไม่รำคาญใจ

เขาทนได้ เขารอได้ และเขารู้สึกว่า...เขาอยากให้เกิดริ้วรอย

“พันซ์ร้านนี้ร่อย”

เสียงใสซึ่งดังขึ้นพร้อมกับที่เจ้าของเสียงวางแก้วพันซ์ลง ทำให้บุรุษผู้กำลังตกอยู่ในความคิดกลับสู่การเด็ดเบื้องหน้า เขามองแก้วพันซ์ซึ่งยังเหลือเกินครึ่ง ยกมือเตรียมสั่งเพิ่ม แล้วก็เป็นดังที่คิด เจ้าของเสียงขึ้นชมเมื่อครู ร้องห้ามทันที

“ไม่ต้องหрокคะ แก้วเดียวก็พอ ฉันอิมแล้ว”

เอดิสันพยักหน้ารับ ส่งกระดาษทิชชูให้เธอเช็ดคราบน้ำซึ่งเป็อนเหนือปาก ทำทางยืมเงินของสาวน้อยทำให้เขาอยากดึงเธอมากอดพร้อมเช็ดให้ หว่าทำได้เพียงมองและชวนคุยเพื่อกลบความต้องการภายใน

“คุณอยู่ที่นี้มาหลายเดือนแล้ว ชอบที่นี่ไหมครับ”

“ที่นี่ก็ดีคะ ฉันชอบ”

“ถ้าชอบก็มาอยู่ถาวรสิ”

คำชวนของเขาทำให้ผู้ถูกชวนหยุดมือซึ่งกำลังเช็ดปาก ค่อยๆ ลดกระดาษทิชชูลง ยืมเก้าอี้พร้อมถอนหายใจเบาๆ

“ถ้ามีโอกาสคะ”

น้ำอุ่นตอบตามที่แม่เคยสอน ถ้ามีโอกาส...ถ้าได้แต่งงาน ถ้าเขาทำกรีนการ์ดให้...

ตอบแล้วก็จ้องดวงตาสีเทาของกุมารแพทย์หนุ่มหล่อ เขาเอื้อมมือออกมาคล้ายจะกุมมือเธอ แต่ก็เลือกที่จะหยุดและหุดมือกลับ เธออมยิ้มกับการรักษาสัญญาอย่างเคร่งครัดของเขา อยากจะให้รางวัลด้วยการเอื้อมไปจับมือใหญ่

หว่า...อย่าดีกว่า กลัวว่าเขาจะเหลิง!

“จริงด้วยอลิซ กระเป๋าใบสีขาวที่ผมซื้อให้คุณ ที่คุณบอกว่าแม่บ้านทำสีทากลิ่ ผมสั่งไปใหม่มาให้คุณแล้วนะ น่าจะได้วันมะรืนนี้”

คนสร้างเรื่องโกหกยิ้มเกรงใจ มันคือยิ้มอย่างไม่ได้เสแสร้ง “จริงๆ แล้วคุณไม่จำเป็น...”

“ผมเต็มใจ”

รอยยิ้มจริงใจของเขาทำให้หญิงสาวผู้กำลังลวงหลอกรับหลูบตาต่ำ กะพริบตาถี่ซบไล่น้ำตาแห่งความละอายใจและเสียใจ จนกระทั่งแน่ใจว่า น้ำตาทั้งหลายกลับคืนแล้วจึงเงยหน้าขึ้น แกว่งตาเปี่ยมล้นด้วยความซาบซึ้ง

“ขอบคุณนะคะ ฉันโชคดีเหลือเกินที่ได้พบคุณ”

“ไม่ใช่คุณที่โชคดี ผมต่างหากโชคดีที่ได้พบคุณ”

คำตอบนี้ทำให้ผู้ฟังแทบกริตร้อง มุมปากขยับ เย้ยหยันคำว่าโชคดีที่เขาเลือกใช้ ก่อนจะสลัดความรู้สึกแง่ลบทั้งหลายออก เอ้อมไปหยิบแก้วพันธ์ขึ้นมาดื่มจนหมด ให้นำพันธ์พัดพาความรู้สึกผิดทั้งหลายลงคอไป ดวงตาดำจ้องมองหน้าปัดนาฬิกา

หวังเหลือเกินว่านาฬิกาเรือนนี้จะทำให้แม่ผู้คร่ำครวญจะซาตใจถึงยอดหนี้หาย... ได้มีความสุข ได้ยิ้มดีใจ ได้กอดเธอ... เรียกเธอว่าอุ่นลูกรัก

น้ำอุ่นรู้ว่าผิด รู้ว่าควรปล่อยและเดินหนี ทว่าเธอเป็นเพียงหญิงสาวที่รักแม่ อยากมีแม่ อยากอยู่กับแม่ และมีความหวังว่าแม่จะรักเธอ รัก... เหมือนที่ยายรักเธอ

น้ำอุ่นวางแก้วน้ำลง หลับตาและโกหกตัวเอง

แม่รักเธอ...

รักอย่างไ้เร่ร้อนใจเหมือนที่ยายรักเธอ...

๓

ไซนาทาว์นนิวยอร์ก

น้ำอุ่นถอดนาฬิกาออกจากข้อมือด้วยแววตาเสียดายยิ่ง ยังไม่หันที่นาฬิกาจะพันจากปลายนิ้ว วิไลก็เอื้อมมาคว้าไปเชยชมด้วยแววตาแพรวพราวระยิบระยับ ก่อนจะวางลงในกล่องไม้ที่ภายในบุกำมะหยี่อย่างทะนุถนอม คว่าโทรศัพท์มือถือชิ้นนี้มากด้นหาราคาของกำนันลชิ้นใหม่ของลูกสาว

“จู้ๆๆๆ สวยมากๆ เลย์อุ่นลูกรัก”

กตไปก็เอ่ยคำหวานประโลมใจลูกผู้มีสีหน้าขมขื่นอย่างเห็นได้ชัด จนเมื่อเจอราคาแท้จริง มือข้างที่เป็นอิสระก็ตบเข้าเสียงดังอย่างไร้ความรู้สึกเจ็บ ดวงตาเป็นประกายยิ่งกว่าเดิม

“หมิ่นห้าพันเหรียญ! เป็นบุญเป็นกุศลของแกเหลือเกินนังอุ่นลูกรัก ตายๆๆๆๆ นาฬิการาคาเท่ารถหนึ่งคันเลยนะเนี่ย”

วิไลเอ่ยเสียงระริกกระรื้น วางโทรศัพท์ลงแล้วเริ่มต้นค้นหาใบเสร็จเมื่อพบว่าไม่มีเพียงกล่องนาฬิกาและตัวนาฬิกา ดวงตาที่ระยิบระยับก็หม่นแสงลงเล็กน้อย ปรายตามองไปยังน้ำอุ่นผู้นั่งลูบกล่องนาฬิกาด้วยแววตาอาลัย

และเจ็บปวด

“อ้าว! ไหนล่ะไบเสิร์จ”

น้ำอุ่นส่ายหน้าเบาๆ ตอบสิ่งที่รู้ “ไม่มีจ๊ะ แต่มันของแท้นะแม่”

วิไลตบเข้าอีกครั้ง ครั่งนี้รุนแรงกว่าเดิม เช่นเดียวกับน้ำเสียงแสนดุ
กร้าว ดวงหน้าฉายแววไม่พอใจ

“โอ๊ย! อีโง่ ไม่มีไบเสิร์จแบบนี้จะเรียกราคาได้อย่างไร โอ๊ย...อีอุ่น แก
นี่มันโง่จริงๆ!”

ผู้ถูกตำหนิไร้คำตอบได้ ดวงตาจับจ้องนาฬิกาด้วยแวตาทองเหลือง
นาฬิกาเรือนหนึ่งดงามยิ่งนัก อาจกล่าวได้ว่างามที่สุดเท่าที่เธอเคยเห็นและ
เคยสวมใส่ มือเรียวยาวค่อยๆ เอื้อมไปหมายจะหยิบมาใส่อีกครั้ง ทว่าต้อง
สะดุ้งเมื่อแม่เอื้อมมาตบมือเธออย่างรุนแรง

“โอ๊ย! แม่ตีอุ่นทำไม”

วิไลตัวตส่ายตาดูไปยังลูกสาว ปิดกล่องนาฬิกาพร้อมกับเก็บกล่องไม้
ลำค่าไว้ จัดแจงเก็บใส่ถุงกระดาษ แข็งใจเบือนหน้าหนีแวตาทองสงสาร
ของลูก ดึงเรื่องหนีห่วยก่อนโตซึ่งต้องชำระในวันพรุ่งนี้เข้ามาลบความรู้สึก
ทั้งหมด คิดอย่างน่ารังเกียจว่า

ถึงเวลาแล้ว...ที่น้ำอุ่นต้องทำทุกวิถีทางเพื่อตอบแทนบุญคุณเธอ

บุญคุณที่ให้กำเนิด...

บุญคุณที่ส่งเงินให้ใช้ ถึงแม้จะแค่เดือนละสามพันบาท แต่ก็ยังส่ง

วิไลคิดอย่างใจร้ายว่า เฉพาะบุญคุณที่ให้กำเนิดก็สูงเทียมฟ้า จนต่อ
ให้เธอสั่งให้น้ำอุ่นไปหลอกผู้ชายทั้งโลกเอาเงินมาให้เธอใช้ น้ำอุ่นก็ต้องทำ
ไม่อย่างนั้นก็เตรียมถูกตราหน้าว่าอกตัญญูได้เลย!

คิดแล้วความสงสารที่แวบเข้ามาเมื่อครู่ก็สลายหายไปจนสิ้น เหลือ
เพียงความอยากได้อะไรมืออยากสบายของตน เธอลุกขึ้นหิ้วถุงนาฬิกาไปวาง
ข้างฟูก ปรายตามองลูกสาวซึ่งกำลังก้มหน้าเช็ดน้ำตา

“นี่แกจะร้องไห้ไปทำไม เดี่ยวไอ้ผู้ชายมันก็ซื้อให้ใหม่”

“แต่แม่ไม่คิดบ้างเธอว่าเขาเองเป็นถึงหมอ ไม่ได้โงะนะแม่ ถ้าวันหนึ่งเขารู้ความจริง...”

“อ๊ย...อีลูกโง่!” วิลอ่องขัด ฟุ้งเข้ามาบิดแขนลูกสาว “โง่! แกนี่มันโง่จริงๆ มารยาหญิงนะใช้เข้าไป ขนมาใช้ให้หมด ผู้ชายนะเวลาที่มันหลงต่อให้ฉลาดแค่ไหนความหลงมันก็บังสติบังตาไว้ แกนี่ไม่เคยดูข่าวบ้างรีใจผู้หญิงที่มันหลอกเอาจากผู้ชายได้เป็นลิปๆ ล้าหนักเพราะมารยาหญิงผสมความหลง!”

น้ำอุ่นไม่ได้โต้แย้งสิ่งใดอีก ดิ่งแขนหนีแล้วยกมือปาดน้ำตา วิลอองหายใจอีกครั้ง ลูกขึ้นยืนพร้อมเอ่ยต่อ

“แกเน่รู้ดีกว่าใครว่าความหลงมันทำให้ส่มองและสายตาถูกบดบังได้ง่ายแค่ไหน ไม่อย่างนั้นผู้ชายพวกนั้นไม่พากันซื้อของแพงๆ ให้ แต่ความหลงมันก็มีขีดจำกัด เหมือนไอ้พวกที่ถอยห่างไป เพราะฉะนั้น...” ดวงตาดูมองไปทางลูกสาว เสียงหนักแน่นย้าชัด “แกต้องจับเขาแต่งงานก่อนที่ความหลงมันจะหมดแล้วเขาเริ่มฉลาด!”

เอ่ยจบก็คว้าสมุดจดหวยข้างหมอนมาเปิด จดเลขไปเรื่อยสลับกับปรายตามองน้ำอุ่นซึ่งทำใจกับการเสียของที่ซอบได้แล้ว เพราะมันไม่ได้เกิดขึ้นครั้งแรก ร่างเล็กบางลุกขึ้นนำอาหารไปจัดใส่จานพร้อมให้แม่รับประทาน

ทั้งที่เมื่อครู่แม่ใจร้ายกับเธอ แต่สุดท้ายคำว่าการตัดัญญาก็ทำให้เธอผู้กำลังถูกบีบคั้นจำต้องหันกลับตาและหลอกตัวเอง

วิลอองก็ระหวั่นพร้อมกับหันหน้าไปทางลูกสาว “เออเน่ นังอุ่น เดี่ยวแกต้องเด็ดหลอกเอาของผู้ชายมาเพิ่มนะ นาฬิกาเน่หน้าจะพอแค่นี้ห่วยของเน่”

คำกล่าวของแม่ทำให้ผู้ได้รับคำสั่งถึงกับทำจานหล่น ดวงตาเค้รำมองไปทางนาฬิกา “แม่...แต่...แต่นาฬิกานั้นตั้งหมื่นห้าพันเหรียญเลยนะแม่”

“อ๊ย...อีโง่! มันไม่มีใบเสร็จไปยืนยัน พวกเจ้ามือมันกดราคาเน่ๆ แกนี่พูดเหมือนไม่เคยเห็นว่าอีพวกหน้าเลือดพวกนั้นมันจ่ายให้แค่ลิป

เปอร์เซ็นต์ของราคาของ” นิ้วเรียวที่เคลือบเล็บสีส้มสดที่ไปยังภูนาฬิกา
“หมื่นห้าได้แค่พันห้าเท่านั้นแหละ! ที!”

น้ำอุ่นกลิ่นความขมขึ้นลงคอ เจ็บปวดในความไม่รู้และไร้เดียงสา
ของตัวเองในอดีต ก่อนเธอจะมาอเมริกา เธอเคยคิดฝัน วาดฝันว่าที่นี่จะ
งดงามอย่างประเทศเจริญแล้ว ผู้คนไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องผิดกฎหมายหรือ
อบายมุข คนไทยจะช่วยเหลือกัน ทว่าเมื่อมาถึงก็พบความจริงที่ว่า...

ความโหดร้ายของมนุษย์โดยเฉพาะที่ขึ้นชื่อว่าคนไทยด้วยกัน ใน
บางครั้งบนแผ่นดินต่างแดนก็โหดร้ายอย่างที่ในไทยไม่อาจเทียบได้
อย่างไรก็ตามคนไทยที่ดั้นด้นก็มี ขึ้นชื่อว่ามนุษย์ล้วนมีทั้งดีและเลวปะปน
เหนือสิ่งอื่นใด ทุกอย่างจะไม่เกิดขึ้นหากแม่ของเธอไม่เลือกกระโดดลงสู่
กองไฟด้วยความเต็มใจเสียเอง

หญิงสาววางจานอาหารลงบนโต๊ะ เดินไปนั่งคุกเข่าข้างแม่ผู้เริ่มแก๊ง
หวยเลขใหม่ ตะแคงหันเบาๆ อ้อนวอนเสียงสั่นเครือ

“แม่จ๋า แม่หยุดเล่นหวยบ้างเถอะนะ อุ่นเหนื่อย...อุ่นไม่อยากทำ
แบบนี้อีกแล้ว”

ผู้ถูกอ้อนวอนไม่ได้ตอบสิ่งใด ปากกายังคงขยับเขียนตัวเลขไป
เรื่อยๆ น้ำอุ่นแว้ววอนด้วยน้ำเสียงบอกชัดว่าเธอเหนื่อยเพื่อตอกย้ำคำพูด

“แม่จ๋า ถ้าแม่ไม่เล่นหวยเราก็ไม่ลำบากขนาดนี้ แม่เลิกเล่นหวย
เล่นไพ่เถอะนะ ของที่อุ่นได้มา ถ้ารวมๆ กันแล้วเราเอาไปซื้อบ้านอยู่ที่ไทย
ได้เลยนะแม่ แม่จ๋า...แม่ส่งสารอุ่นเถอะนะ...”

คำอ้อนวอนของเธอหยุดลงเมื่อวิไลวัดมองด้วยแววตาเกรี้ยวกราด
สะบัดแขนขวบขาวให้พ้นจากการเกาะกุม จิ้มหน้าผากมนของลูก ออกแรง
ดันจนผู้ถูกกระทำหงายล้มฟุบกับพื้น

“เหนื่อย...อีเนรคุณ กูเลี้ยงมึงส่งเงินให้มึงมาได้ตั้งยี่สิบปี กูให้มึงเลี้ยง
กูบ้างแค่นี้มึงยังมีปัญหา! มึงก็รู้ว่าเล่นหวยเล่นไพ่มันมีความสุขของกู มึงยัง
จะบอกให้กูเลิกมีความสุข อีอุ่น! อีเนรคุณ! อีอกตัญญู!”

ผู้ถูกตำทอยกมือกดปากกลั่นเสียงสะอื้น น้ำตานองแก้ม สะอื้นเมื่อ
แขนถูกบิด ปิดเปลือกตาลงราวกับต้องการหนีจากสิ่งที่กำลังเผชิญ ทว่าหู
ไม่อาจปิดกั้นเสียงที่ได้ยิน

“มิ่งรู้ใหม่ ถ้ากูไม่ท้องมิ่ง ปานนี้กูเรียนจบมิ่งงานทำ แต่งงานกับคน
ดีๆ รวยๆ ไปแล้ว มิ่งคิดถึงบุญคุณกูบ้างไหมที่กูไม่เอามิ่งออกตั้งแต่แรก ที่
กูแบกความอับอายตลอดมิ่งออกมา มิ่งคิดบ้างไหม ถ้ากูไม่มีมิ่ง ปานนี้กู
แต่งงานกับฝรั่งหล่อๆ รวยๆ ไปแล้ว แต่พวกเขาไม่แต่งกับกูเพราะกูมีลูก!”

แรงหยิกที่แขนหนักขึ้นจนน้ำอุ่นต้องผลัดมือแม่ออก ถัดตัวหนีไปยัง
มุมห้อง คู้ตัวนอนตะแคง ร้องให้เสียงดัง ทว่าเสียงดำของวิลัยยังไม่หยุด
ยังคงพุ่งออกมาราวกับอกแตก

“ถ้ากูไม่ต้องส่งเงินให้มิ่งทุกเดือน ปานนี้กูใช้เงินสุขสบายนอนใส่ทอง
เต็มตัวไปแล้ว อีเนรคุณ! มิ่งหัดดูลูกสาวป้าสมัยบ้าง เห็นไหมว่าเขารักแม่
เขา เขากตัญญู แต่งงานกับคนรวยๆ ให้เงินแม่เล่นหวยเดือนเป็นหมื่น
เหรียญ มิ่งนี่นะ...มันอกตัญญูจริงๆ มิ่งละอายใจบ้างไหม พุดอะไรออกมา
แต่ละอย่าง!”

ทุกคำตำทจากบุพการีผู้ยื่นดาบจ่อคอด้วยคำว่า ‘บุญคุณ’ และ
‘กตัญญู’ ทำให้น้ำอุ่นตกอยู่ในสภาพเดียวกับหญิงสาวหลายคนที่ถูกสองคำ
นี้มีดคมหายใจไว้ ไร้การโต้ตอบใดๆ จากน้ำอุ่น มือเล็กกำแน่น ทั้งเสียใจ
ทั้งโมโห ริมฝีปากบางยิ้มนัยเย้ยต่อความจริง

ส่งเงินทุกเดือน...เดือนละแค่สามพัน! แม่เคยรู้บ้างไหมว่าที่ผ่านมา
เธอมีชีวิตมาได้ด้วยการหาเงินทำงานหนักของยาย และการทำงานหนักของ
ตัวเธอเอง เงินสามพันของแม่യാว่าแต่จะใช้เลี้ยงสองชีวิต แค่จ่ายค่าเช่า
บ้าน ค่าน้ำ ค่าไฟ ยังแทบไม่พอ!

แม้จะมีคำตัดพ้อโต้เถียงมากมายเพียงใด แต่ทุกคำดังเพียงในใจ
ไม่มีแม่หนึ่งคำหลุดออกจากปาก คำสอนของยายดังก้องในสมองราวจะ
ตอกย้ำผู้ชอกช้ำให้ไม่สติหลุดโต้เถียง

‘อ่อนแอ แม่ก็คือแม่...จะผิดจะชั่วยังไงก็คือแม่ จะด่าจะว่ายังไงก็คือแม่ เถียงเขาเราก็บাপ ถ้าเขาด่าเองก็เอาหูไปนาเอาตาไปไร่ คิดว่าเสียงนก ร้องไปซะ’

คำสอนของยายแน่นอนว่าเธอจดจำ แต่ก็อดมีคำถามไม่ได้ แล้วแม่เล่า...ทำกับเธอเหมือนเธอไม่ใช่เลือดเนื้อเชื้อไขเช่นนี้ แม่บাপบ้างหรือไม่

แล้วหากเธอหันหลังจากไป ตัดใจจากแม่ที่ไม่รักเธอเล่า บाप...หรือไม่ ออกตัณญาหรือไม่ หรือชีวิตของเธอต้องเป็นของแม่ไปจนตายเพราะแม่ให้กำเนิด ให้ชีวิต

บางครั้งคนที่ตกอยู่ในสถานการณ์เช่นเธอไม่ได้ใช้เวลาบ่าปัญญา แต่ไม่มีทางเลือก เพราะถูกบรรทัดฐานทางสังคมและคำสอนที่กรอกใส่สมองอย่างฝังลึกกดทับไว้ จนกลัวที่จะฉีกกรงขังแล้วเดินจากไปพร้อมการถูกตราหน้าว่าเนรคุณ

บางครั้งคำว่า ‘กตัญญู’ มันก็กำลังฆ่าเธอซ้ำๆ อย่างเลือดเย็น!

มือเรียวกุมจีที่คออันเป็นจีซึ่งบรรจุอัฐิของยายไว้ กุมแน่นใช้เป็นสิ่งยึดเหนี่ยว ดวงตาอันแสนซอกซำปิดลง ท่ามกลางเสียงด่าของวิไล น้ำอุ่นเริ่มสร้างเรื่องขึ้นมาในสมอง จินตนาการวาดฝันถึงชีวิตที่ดีกว่า ริมฝีปากบางคลี่ยิ้มน้อยๆ ในความคิดซึ่งหลุดออกจากโลกอันแสนทุกข์ทรมาน

เธอจะมีความสุขแค่ไหนกันนะ...ถ้าเธอได้เป็นคุณนายแห่งไซนาทาวน์แบบในหนัง

ร้านอาหารรสไทยเนืองแน่นด้วยผู้ใช้บริการตั้งแต่ร้านเปิด ยิงช่วงเที่ยงยิ่งอัดแน่นจนแถวยาวไปเกือบสุดช่วงตึก ช่างเป็นภาพที่แตกต่างจากร้านอาหารร้านอื่นละแวกนี้อย่างยิ่ง เพราะร้านเหล่านั้นมากที่สุดก็มีเพียงคนรอคิวสองสามคน

จะว่าไปกิจการของร้านเริ่มขายดิบขายดีเช่นนี้เมื่อสามเดือนที่แล้ว อีกหนึ่งสิ่งอันแสนแปลกจากเมื่อก่อนคือ เดือนนี้อร์เดอร์ใช้บริการส่งอาหาร

จากทางร้าน ผู้สั่งส่วนใหญ่ล้วนมาจากฝั่งไชนาทาวน์

อาจเป็นเพราะเด็กสุด ทะมัดทะแมงสุด ทำให้น้ำอุ่นได้รับหน้าที่ส่งอาหาร การส่งอาหารใช้วิธีขึ้นรถสาธารณะ ต่างจากร้านอื่นที่ร้านมีรถหรือจักรยานให้ใช้ แต่นั่นไม่ใช่ปัญหาของผู้รับหน้าที่นี้นัก เพราะเธอขับรถไม่เป็นและไม่ชินกับการขี่จักรยานในนิวยอร์กซิตี

“อุ่น อุ่น อุ่น!”

เสียงเรียกจากหน้าร้านทำให้น้ำอุ่นผู้กำลังรับประทานอาหารอยู่ในครัวรีบวางช้อนแล้วเดินออกไปยังผู้เรียกหา ส่งยิ้มน่ารักให้พร้อมเอ่ยถาม

“จ๊ะ น้ำตรี”

ตรีประดับ คือสตรีอายุอ่อนกว่าวิไลราวห้าปี เธอเป็นเจ้าของร้านอาหารไทยแห่งนี้ ร่างอวบอ้อมผิวสีน้ำตาล สวยคมสะดุดตา และความสวยคมนี้ได้ไปสะกดใจเศรษฐีชาวอเมริกันอายุแก่กว่าสิบปีตอนที่ฝ่ายชายไปเที่ยวเมืองไทย ทั้งคู่คบหากันได้ราวหนึ่งปีเขาก็ขอเธอแต่งงานและพาเธอย้ายมาอยู่ที่นี่ เปิดร้านอาหารไทยให้บริหารเล่นแก้เหงา

“เดี๋ยวเราจะไปเดตตีซีใหม่ตอนเย็น แวะเอาของไปส่งให้น้ำก่อนไปเดตด้วยนะ”

“ได้ค่ะ ส่งที่ไหนเอ่ย”

ตรีประดับหยิบกระดาษที่จดที่อยู่ไว้ให้สาวน้อย “แถวไชนาทาวน์ ไปส่งตอนสี่โมงเย็นนะ”

“แถวไชนาทาวน์หรือน้ำ”

น้ำเสียงตื่นเต็นของน้ำอุ่นทำให้ตรีประดับเลิกคิ้ว “ทำไม แแถวนั้นทำไม”

น้ำอุ่นเก็บกระดาษที่อยู่ลงในกระเป๋ากางเกง สายหน้าเล็กน้อยเป็นการตัดบทสนทนา ก่อนจะหันหลังกลับไปรับประทานอาหารต่อ รับประทานไปครุ่นคิดไป

ทั้งที่เธอมาอยู่นิวยอร์กนานเกือบครึ่งปี แต่แปลกนัก...เธอกลับไม่เคย

ไปแถวไชนาทาวน์ เช่นเดียวกับที่เธอไม่เคยไปส่งอาหารแถวนั้น เพราะโซนนั้นผู้ส่งประจำคือลูกชายของตรีประดับ

คิดแล้วริมฝีปากก็คลี่ยิ้ม วันนี่คงเป็นวันโชคดีของเธอกระมัง เพราะลูกชายของตรีประดับไปเที่ยวลาสเวกัสกับแฟนสาว วันนี่เธอจึงได้ไปเหยียบถิ่นไชนาทาวน์ ที่ที่เธอตั้งใจไว้ว่าต้องไปสักครั้งก่อนกลับประเทศไทย

ภาพของหญิงสาวแต่งตัวดี หิวถุ้งอาหารพะรุงพะรังเต็มสองมือ เป็นภาพแสนสะดุดตายิ่งนักสำหรับผู้พบเห็น

เนื่องจากหลังการส่งอาหารคือการออกเดด น้ำอุ่นจึงแต่งตัวสวยเต็มยศ ภาพลักษณ์ของเธอดูบอบบางน่าทะนุถนอม ขัดกับการหิวของเต็มสองมือและก้าวเดินอย่างทะมัดทะแมงยิ่ง

เมื่อถึงจุดหมายปลายทาง น้ำอุ่นกดกริ่งเรียกเจ้าของบ้าน รออยู่อึดใจหนึ่งผู้สั่งอาหารก็เดินออกมาเปิดประตู รับอาหาร ชำระเงินและให้ทิปเธอ ทิปที่ได้รับเรียกว่าน้อยกว่าการส่งอาหารให้ฝรั่งกว่าครึ่ง^{๑๐} ถึงกระนั้นน้ำอุ่นก็ไม่ได้มีสีหน้ากระด้าง เพียงส่งยิ้มหวานพร้อมเอ่ยขอบคุณ ยัดเงินทิปสิบเหรียญลงกระเป๋า กอดอกกวาดตามองไชนาทาวน์

ไชนาทาวน์มีเอกลักษณ์ต่างจากเขตอื่น อาคารส่วนใหญ่โดยเฉพาะร้านอาหารนิยมแขวนโคมสีแดงไว้สองข้างของทางเข้า ทั้งยังมีเสียงสนทนาเป็นภาษาจีน ประหนึ่งว่าที่นี่คือแผ่นดินจีน ไม่ใช่แผ่นดินอเมริกา

^{๑๐} การให้ทิปเป็นมารยาทอย่างหนึ่งในอเมริกา โดยปกติแล้วในแมนฮัตตัน หากรับประทานที่ร้าน ทิปจะเริ่มที่สิบห้าเปอร์เซ็นต์ หรือบางร้านเริ่มที่สิบเปอร์เซ็นต์แล้วแต่ระดับของร้านอาหาร หากเป็นการใช้บริการส่ง นอกจากค่าส่ง ยังมีทิปเสริมที่ยี่สิบห้าเปอร์เซ็นต์หรือสามสิบเปอร์เซ็นต์ การให้ทิปนี้ไม่ใช่กฎหมาย แต่เป็นธรรมเนียมที่ทุกคนในแมนฮัตตันรู้ดี ทั้งนี้การให้ทิปขึ้นอยู่กับร้านและแต่ละเมืองหรือแต่ละรัฐด้วย ในส่วนนี้เฉพาะในแมนฮัตตันเท่านั้น

“ไปทางนั้นดีกว่า”

น้ำอูนบอกตัวเองเมื่อพบว่ายังมีเวลาอีกหนึ่งชั่วโมงกว่าจะถึงเวลานัดหมาย ร้านอาหารที่เอ็ดสันนั้นดูอยู่ไม่ไกลจากไชนาทาวน์นัก และแถวนั้นก็ไร้สิ่งน่าสนใจให้ทำฆ่าเวลา เธอจึงถือโอกาสนี้เดินสำรวจไชนาทาวน์

ทางนั้น...คือทางซ้ายมือจากจุดที่เธอยืนอยู่ หญิงสาวเดินไปเรื่อยอย่างไม่มีรีบร้อน มองผู้คนเดินผ่านสวนไปสวนมา เสียงภาษาจีนที่ดังทั่วทุกพื้นที่ทำให้เธอรู้สึกคุ้นเคยอย่างประหลาด ยังมีชื่อถนน...คุ้น...คล้ายกับว่าเธอเคยมา...ไม่สิ คล้ายกับว่าเธอเคยอยู่แถวนี้

เธอสะบัดใบหน้าจิ้มลิ้มเบาๆ ริมฝีปากบางคลี่ยิ้มขึ้นในความคิดของตน เธอจะเคยมาที่นี่ได้อย่างไรกัน ยิ่งเรื่องเคยอยู่ยิ่งเป็นไปไม่ได้ ข้อสรุปที่ดูจะเข้าท่าที่สุดสำหรับความรู้สึกแปลกทั้งหลายคือ คงเป็นเพราะเธอดูหนังดูซีรีส์จีนมากเกินไป สมองเลยเกิดความคุ้นเคยกับภาษาและบรรยากาศของที่นี่กระมัง

การเดินทางเรื่อยเปื่อยหยุดลงหน้าอาคารหลังหนึ่ง อาคารหลังนี้คือพิพิธภัณฑ์จีนแห่งนิวยอร์ก สิ่งที่ตั้งดูดีใจเธอยิ่งนักคือป้ายสีขาวเขียนด้วยตัวอักษรจีนและอังกฤษสีดำ

พิพิธภัณฑ์จีนแห่งนิวยอร์กขอไว้วัลย์ให้แก่การจากไปของมาตามเงิน สตรีอันเป็นที่รักยิ่งของพวกเราทุกคน

ดวงตากลมโตะเพ่งมองคำว่ามาตามเงิน ทวนชื่อนั้นแผ่วเบา

“มาตามเงิน...”

มาตามเงิน...ทำให้เธอหวนคิดไปถึงสตรีผู้นั้น...เงินรุ่มเซียง ดูท่ามาตามเงินที่ทุกคนพากันไว้วัลย์คงเป็นมาตามเงิน มารดาของเงินรุ่มเซียง ซึ่งเธอเจอที่เคาน์เตอร์เช็คอิน

น้ำอูนก้าวเข้าสู่พิพิธภัณฑ์อย่างไร้ความลังเล เช่นเดียวกับการควักเงินสิบเหรียญจ่ายค่าเข้าอย่างง่ายดาย มีอรับแผ่นพับแนะนำพิพิธภัณฑ์ สองตากวาดมองรอบด้าน สองเท้าก้าวเดินไปเรื่อย และไปหยุดลงที่แผ่นป้าย

บอกเล่าประวัติศาสตร์ชาวจีนบนแผ่นดินอเมริกา

ชาวจีนโพ้นทะเลเดินทางเข้าสู่ประเทศสหรัฐอเมริกาครั้งแรกในปี ๑๘๒๐ โดยเข้ามาเพื่อเป็นแรงงานในยุคตื่นทองที่รัฐแคลิฟอร์เนีย เพื่อเป็นแรงงานขุดทองและแรงงานเหมืองแร่^{๑๑} ผู้อพยพเข้ามาส่วนใหญ่คือกลุ่มคนไร้การศึกษาหรือมีการศึกษาน้อย มาจากมณฑลกว๋างตุ้ง

ต่อมาในปี ๑๘๕๕ รัฐบาลอเมริกันได้มีคำสั่งห้ามชาวจีนอพยพเข้าสู่สหรัฐอเมริกา ถึงกระนั้นก็มีแรงงานผิดกฎหมายแอบลักลอบเข้ามาพอสมควร และการอพยพอย่างผิดกฎหมายมีเข้ามามากที่สุดในปี ๑๘๖๕ อันเป็นช่วงที่สหรัฐอเมริกาออกกฎหมายเด็ดขาด มีนโยบายส่งแรงงานผิดกฎหมายออกจากแผ่นดินอเมริกา

ในปี ๑๘๘๐ พระราชบัญญัตินั้นถูกยกเลิก เสรีภาพในการอพยพของชาวจีนกลับมาอีกครั้ง ในครั้งนี้กลุ่มคนอพยพส่วนใหญ่คือกลุ่มผู้มีการศึกษาสูงจากฮ่องกง ได้หวั่นเป็นส่วนใหญ่ ทว่าเสรีภาพนี้ก็อยู่เพียงชั่วระยะเวลาสองปี ในปี ๑๘๘๒ สภาคองเกรสได้อนุมัติ Chinese Exclusion Act^{๑๒} ซึ่งเป็นช่วงตกรกทั้งเป็นของชาวจีนในแคลิฟอร์เนีย

^{๑๑} คำพูดที่ว่าไปขุดทองที่อเมริกา ซึ่งปัจจุบันคนนิยมพูดถ้าไปทำงานหาเงินที่อเมริกา มีจุดกำเนิดมาจากการที่แรงงานต่างชาติชาวเอเชียส่วนใหญ่เดินทางไปสหรัฐอเมริกาเพื่อไปเป็นแรงงานขุดทองในยุคตื่นทอง

^{๑๒} Chinese Exclusion Act คือการเหยียดสิทธิความเป็นมนุษย์ชาวจีน สถานะของชาวจีนถูกกดให้ต่ำกว่าแอฟริกัน สามารถฆ่าชาวจีนทิ้งได้อย่างไม่ผิดกฎหมาย ทั้งนี้บัญญัติตัวนี้ไม่สามารถใช้ได้กับชาวจีนในนิวยอร์ก ความรุนแรงส่วนใหญ่เกิดขึ้นในฝั่งแคลิฟอร์เนีย เพราะช่วงปี ๑๘๘๒ เป็นต้นไปคือเวลาที่ชาวจีนในนิวยอร์กกำลังเรื่องอำนาจและก้าวเข้าสู่ยุคมาเฟียจีนคูนนิวยอร์ก

ดวงตาซึ่งทอแววไคร้รู้โล่อ่านรายละเอียดต่างๆ ไปเรื่อย จนมาหยุดที่ป้ายที่สองอันเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับสงครามครั้งใหญ่ของไชนาทาวน์แห่งนิวยอร์ก

ช่วงทศวรรษ ๑๘๙๐-๑๙๓๐ ทั้งที่ชาวจีนฝั่งแคลิฟอร์เนียอยู่ในสถานะวิกฤติ แต่สำหรับนิวยอร์กช่างแตกต่างอย่างยิ่ง เพราะเป็นช่วงเวลาที่ชาวจีนทรงอิทธิพลเรื่องอำนาจในนิวยอร์ก แก๊งมาเฟียจีนมีอำนาจเหนือรัฐบาล แม้แต่ตำรวจหรือศาลก็ไม่กล้าแตะต้อง

ช่วงเวลานี้คือช่วงที่ชาวนิวยอร์กตกอยู่ภายใต้เงาชาวจีน ความมุ่นวายและสงครามภายในเกิดขึ้นทุกวัน เพราะแก๊งย่อยทั้งหลายซึ่งแบ่งอำนาจกันคุมนิวยอร์กซิดีห้าห้าทำสงครามแย่งชิงความเป็นใหญ่ แย่งชิงความเป็นผู้นำหนึ่งเดียว

ปี ๑๙๒๕ คือปีที่มาเฟียจีนรุ่งเรืองที่สุด เป็นช่วงเวลาที่นี่ก็อยากจะสังหารผู้ใดก็ได้ ไชนาทาวน์ในเวลานั้นถูกเรียกขานว่า 'นครขุมสุดท้าย' ช่วงทศวรรษ ๑๙๒๐ คือช่วงที่มาเฟียจีนอีกเฝ้ามองขนาดประกาศใช้กฎหมายจีนแทนที่กฎหมายอเมริกันบนแผ่นดินนิวยอร์ก แน่แน่นอนว่าไม่ว่าตำรวจหรือศาลล้วนพากันปิดปากเงียบ ไม่มีผู้ใดกล้าขัดข้อง

เนื้อหาด้านมืดที่ได้รับรู้ทำให้น้ำอุ่นหรือตาเฟ่งอ่านรายละเอียดต่อไปด้วยความสนใจยิ่งนัก

สงครามสู้รบแย่งอำนาจสิ้นสุดลงในปี ๑๙๔๐ ผู้ชนะคือเงินตง ผู้นำตระกูลเงินปฏิรูปไชนาทาวน์ทั้งด้านภาพลักษณ์และทุกสิ่ง จับมือเป็นมิตรกับรัฐบาล ต่อรองกับนายกเทศมนตรีให้ไชนาทาวน์เป็นเขตแผ่นดินพิเศษอยู่ภายใต้กฎหมายจีนซึ่งควบคุมโดยเงินตง ตระกูลเงินกลายเป็นผู้นำชาวจีนอันดับหนึ่งแห่งยุคนับตั้งแต่ปี ๑๙๔๙ จนถึง...

เสียงของตกแตกทำให้คนที่คร่ำเคร่งกับการอ่านสะดุ้ง ความตกใจนั้นรุนแรงจนหน้าอกระเพื่อมไหวอย่างรุนแรง น้ำอุ่นเบือนหน้าไปทางต้นเสียง คิ้วขมวดมุ่นอย่างไม่เข้าใจ สิ่งที่ปรากฏรอบด้านมีเพียงความเงียบ ไม่มีแม้คนเดินผ่าน ไม่มีร่องรอยของสิ่งใดตกแตก

“หรือเราหูฟาด”

เธอเพิ่มพากับตัวเอง หลังกวาดตามองสำรวจสามครั้งแต่ไม่พบสิ่งใดในที่สุดจึงตัดสินใจว่าหูฟาด หันกลับไปไปยังป้ายรายละเอียดเพื่อจะอ่านต่อ ทว่า...เป็นอีกครั้งที่ดวงตาเบิกกว้างด้วยความตกใจ

เรื่องราวที่เธออ่านเมื่อครู่หายไป...ไม่มี! ไม่มีแม้เพียงหนึ่งคำที่ได้อ่าน มีเพียงประวัติการอพยพพื้นๆ ไม่มีการกล่าวอ้างถึงด้านมืดของไชนาทาวน์ ไม่มีการกล่าวถึงช่วงเวลาอันแสนโหดร้าย!

“เป็นไปได้ เมื่อก็ก็นั่งอ่านอยู่เลย!”

น้ำเสียงของเธอแตกตื่น ดวงตากลมโตะกะพริบถี่ราวจะปรับสายตาให้ชัดเจน ตามด้วยการไล่อ่านอีกครั้งตั้งแต่บรรทัดแรกของป้ายแรก ทว่า...ไม่มี...สิ่งที่เธออ่านเมื่อครู่ไม่มี...ไม่มีปรากฏ!

น้ำอุ่นชนลูกศูไปทั่วร่าง รู้สึกเสียวสันหลัง ค่อยๆ ถอยออกจากห้องนี้ ใจครึ่งหนึ่งหวาดกลัว อีกครึ่งหนึ่งสงสัย

เกิดอะไรขึ้นกันแน่

สองเท้าซึ่งถอยหลังหยุดลงเมื่อหูแว่วเสียงหัวเราะมีความสุข มือเล็กๆ กำแน่น ริมฝีปากเข้มน ความลึกลับงัดขึ้นในใจ เท้าข้างหนึ่งอยากก้าวจากไป แต่อีกข้างอยากเดินตามเสียง

“เอาเถอะ เป็นไงเป็นกัน”

สิ้นการตัดสินใจ หญิงสาวค่อยๆ ก้าวตามเสียง ก้าว...ที่แสนสั้นแต่มั่นคง ก้าว...ด้วยหัวใจหวาดหวั่นและอยากรู้ ก้าว...ตามเสียงที่ตั้งขึ้น...ตั้งขึ้น

เธอหยุดหน้าห้องห้องหนึ่ง ห้องนี้ตกแต่งอย่างงดงาม ผสมผสาน

ระหว่างความเป็นตะวันตกกับตะวันออกอย่างลงตัว กลางห้องคือโซฟา
 หลุยส์ซีแดงตัวใหญ่ ข้างโซฟาคือโต๊ะไม้ บนโต๊ะไม่มีเครื่องเล่นแผ่นเสียง
 แบบโบราณซึ่งเธอเคยเห็นในหนัง

เสียงสนทนาดังมาจากที่ใดสักแห่ง เป็นบทสนทนาภาษาจีนซึ่งเธอฟัง
 ไม่ออก คิ้วเรียวยาวตมุ่นขณะมองรอบห้องราวจะขุดคิ้วว่าเสียงมาจากที่ใด
 แล้วก็ได้อำตอบ...

สตรีผู้หนึ่งเดินเข้ามาในห้อง เธอเป็นผู้หญิงสวย...สวยและดูหยิ่งยโส
 ท่าทางบอกชัดว่าคงเกิดมาบนกองเงินกองทองและอิทธิพล

สตรีผู้นี้แต่งตัวงดงามยิ่ง เสื้อโคตชนมิงก์ฟูฟองสีขาวคลุมทับ
 ฉีผาว^{๑๓}ยาวสีเดียวกับเสื้อโคต ตัวฉีผาวปักลายดอกเหมยด้วยด้ายสีชมพู
 บานเย็นเหลือบทอง เรือนผมตัดเป็นลอนยาวประปร่า สร้อยคอมุกคั่นด้วย
 เพชรประดับอยู่บนลำคอระหัง ยังมีมือขาวเรียวซึ่งแต่ละนิ้วสวมอัญมณี
 ล้ำค่ามากมายไว้เกือบสิบนิ้ว

แสงสะท้อนจากอัญมณีส่องเข้าตาน้ำอุ่น เธอหลับตาเพราะไม่อาจสู้
 แสงนั้น ยามลึ้มตาขึ้น ร่างทั้งร่างก็แข็งค้างประหนึ่งถูกแช่แข็ง

เธอตกใจ...ตกใจอย่างมาก ตกใจจนลืมนิวิธหายใจ!

ห้องห้องนั้นและสตรีผู้นั้นหายไป มีเพียงห้องว่างเปล่า บนพื้นไม้
 สีเข้มมีป้ายเขียนเป็นภาษาอังกฤษและภาษาจีนว่า 'ปิดปรับปรุง'

น้ำอุ่นยกมือขึ้นกุมหน้าอก รู้สึกถึงแรงหอบที่รุนแรงขึ้น ร่างเล็กบาง
 สั่นด้วยความกลัว ตัดสินใจหันหลังและเริ่มวิ่งออกจากพิพิธภัณฑน์แห่งนี้
 โดยมีเสียงเจ้าหน้าที่ตะโกนตำหนิว่าห้ามวิ่ง

หญิงสาวหยุดลงหน้าพิพิธภัณฑน์ ขาสั่นจนไม่อาจฝืนยืนได้อีก ค่อยๆ

^{๑๓} ฉีผาว เป็นชุดที่ดัดแปลงมาจากชุดสตรีชาวแปดกองธงสมัยราชวงศ์ชิง คนไทยเรียก
 ว่ากั๊พ้า แต่ชาวจีนในนิวยอร์กหรือแม้แต่ชาวจีนแผ่นดินใหญ่เรียกว่าฉีผาว ฉี แปลว่า
 ธง ผาว แปลว่าชุดคลุมยาว

พาร่างโซซัดโซเซไปนั่งยองๆ ข้างกำแพงตึก มืออันลั่นเทาเปิดกระเป๋าทหีบยาตมขึ้นมาสูดสูดแรง อัดกลืนยาตมเข้าเต็มปอด ทำเช่นนั้นนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า จนอาการเริ่มดีขึ้น

ดวงตาอันมกลันด้วยความหวาดกลัวและความสงสัยทอดมองไปยังทางเข้าพิพิธภัณฑน์ มอง...เพ่ง...ประหนึ่งกำลังสแกนหาคำตอบให้สิ่งที่เห็นแต่ไร้คำตอบใดๆ

ความลังเลเกิดขึ้นอีกครั้ง เธอควรเดินกลับเข้าไปถามหรือรีบไปจากที่นี่ดี

ยังไม่ทันได้คำตอบ ร่างเล็กบางก็สะดุ้งอีกครั้งเมื่อเสียงข้อความเข้าดังขึ้นแทรกความคิด เธอสูดหายใจลึกแล้วหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาดู ดวงตาเบิกกว้างเมื่อเห็นข้อความและเวลาที่ปรากฏ

‘ผมมาถึงแล้วนะครับ คุณให้ผมรอหน้าร้านหรือรอที่โต๊ะ’

น้ำอุ่นไม่ได้กดตอบในทันที เธอกอดดูเวลา...ถึงเวลานัดหมายแล้ว!

หญิงสาวเบนสายตากลับไปยังพิพิธภัณฑน์อีกครั้ง สายหน้าจิ้มลิ้มน้อยๆ ด้วยความไม่อยากเชื่อ ทั้งที่เธอรู้สึกว่ายู่ในนั้นไม่ถึงยี่สิบนาที แต่ทำไม...เวลาจริงกลับผ่านไปถึงหนึ่งชั่วโมง

“ช่างเถอะ”

เป็นอีกครั้งที่น้ำอุ่นดึงคำนี้ขึ้นมาตัดความสงสัย เธอลุกขึ้นยืน จัดแจงสำรวจความเรียบร้อยของชุด เช็ดเหงื่อที่ผุดขึ้นมากมายบนใบหน้า ปรายตามองพิพิธภัณฑน์อีกครั้ง ก่อนจะหันหลังเดินไปขึ้นรถประจำทางที่ป้ายรถที่ใกล้ที่สุด พร้อมกับคำถามซึ่งดังก้องในใจ

เกิดอะไรขึ้นกับเธอกันแน่...